

287

CALLING ATTENTION TO TERMINATION OF SERVICES OF
NON-BASIC TRAINED TEACHERS FROM SENIOR (AIDED).
BASIC SCHOOLS IN KOLLIDAM RANGE OF SIRKALI
TALUK, MAYURAM EDUCATIONAL DISTRICT

4th March 1968]

THE HON. THIRU V. R. NEDUNCHEZHIAN : Sir, under the rules, non-basic trained teachers cannot be employed in Basic Schools. Retraining Courses in Basic Education were formerly organized by the Department with a view to give necessary training in Basic Education to non-basic trained teachers employed in elementary schools which were converted into basic pattern. These retraining courses were, however, stopped a few years ago with the result, such teachers do not now have the facility of getting the basic training qualification. In view of this the Government have examined the matter and in G.O. Ms. No. 1935, Education, dated the 1st November 1965, they have issued orders to the effect that necessary exemption might be granted by the competent authorities to all such non-basic trained teachers holding appointment in Basic schools to enable them to continue in service and to draw the usual increments, after obtaining an undertaking from the teachers concerned that they would undergo the retraining course in Basic Education as and when it is organised.

It was also ordered therein that future vacancies in Basic Schools should be filled up by appointing Basic trained teachers only.

It has been reported that the non-basic trained teachers in question have been appointed subsequently in contravention of the orders issued in the G.O. referred to. The District Educational Officer, Mayuram, has therefore, withheld grants from such teachers.

The Director of Secondary Education has, however, since issued instructions to the District Educational Officer, Mayuram, that pending examination of the question, the non-basic trained teachers in Senior (Aided) Basic Schools in Kolladam Range of Sirkali taluk may be continued in service and grants may continue to be assessed on their behalf till the closure of the schools for summer vacation.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1968-69—cont.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாட்சி : மன்றத் தலைவரவர்களே, இந்த 1968-69-ம் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் சமர்ப்பித்து அதற்கு நமது அனுமதி கோரி வேண்டியிருக்கிறார். நான் அதை வரவேற்று அதற்கான விளக்கத்தைத் தெரிந்து கொண்டதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அறிக்கையிலே விளக்கமாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். அதிலே இந்த தமிழகத்திலே என்னென்ன செய்யமுடியும் என்றும், என்னென்ன செய்யமுடியாது என்றும், குறிப்பாக விவசாயத்தைப் பற்றியும் அதிகமாகக் கூறியிருக்கிறார். விவசாயத் துறையில் கடந்த மூன்று ஐந்தாண்டு திட்டங்களில் மத்திய அரசு அதிகம்

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாட்சி]

[4th March 1968]

ரவனம் செலுத்தாத காரணத்தால், இந்த உணவு நிலை பல கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கிறது. அதையெல்லாம் போக்கவேண்டுமென்றால், மத்திய அரசு பெரிய அளவில் ஒத்துழைக்க வேண்டும். மாநில அரசு அதற்காக வேண்டியவைகளைச் செய்யத் தயாராக இருக்கிறது என்று கூறுகிறார். அதே சமயத்தில் மத்திய அரசு விவசாயத்திற்கு அதிகமாக செய்ய முன்வரவில்லை என்றும் அவர் குறைபட்டிருக்கிறார். மத்திய, மாநில அரசுகள் விவசாயத்தில் எந்தெந்த வகையில் முன்னேற்றங்கள் செய்ய வேண்டும், எந்தெந்த வகையில் உதவி செய்து அதை நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். அதையொட்டி, மின்சாரம் வழங்குதல், கிணறுகள் வெட்டிக் கொடுத்தல், கடன் கொடுத்தல் என்றெல்லாம் அந்த அறிக்கையிலே பல வாக்குறுதிகள் தந்திருக்கிறார். அந்த விவசாயிகள் உணவு உற்பத்தி பண்ணாமலா இருக்கிறார்கள்? உற்பத்தி பண்ணிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். மேலும், மேலும் இதை ஊக்குவிக்கவேண்டும். பற்றுக்குறை நிலை இருக்கிறது. நாடு பூராவும் அதைச் சரிசெய்யவேண்டும். விசேஷமான சலுகைகள், உதவிகள் விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து அதை எடேற்ற வேண்டுமென்று எண்ணுகிறேன். ஆனால், அந்த உதவிகள் எல்லாம் காலத்திலே கொடுக்கவேண்டும். அறிக்கையின் மூலமாகவோ, பிரசாரத்தின் மூலமாகவோ, பேச்சுக்களின் மூலமாகவோ இல்லாமல் அதை எந்தெந்த வகையிலே விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து நிறைவேற்ற முடியுமோ, அந்த வகைகளில் செய்யவேண்டும். இப்போது விவசாயமென்றால் மின்சாரம் ரொம்பவும் தேவையாக இருக்கிறது. ஆகவே, அதற்கு முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும். அதற்கு வழி வகை செய்யவேண்டும். மின்சாரமிருந்தால்தான் ஊறுகளுக்கு, இறைப்புகளுக்கு வசதியாக இருக்கும். ஆகவே காலதாமதம் இல்லாமல் நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்து கொடுத்து, பின் தங்கிய பகுதிகளாகிய தென்னாற்காடு போன்ற புன்செய் நிலப் பகுதிகளில் இந்த மாதிரியான வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அங்கு இவை அவசியம் தேவைப்படுகின்றன. ஆனால், மின்சாரம் அதிகமாகக் கொடுத்ததாகச் சொல்கிறார்கள். மின்சார வசதியில்லாமல் இருக்கிறது. ஒரு கோடிக்கும் அதிகமாக ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் எவ்வளவு செய்யமுடியுமோ அவ்வளவு செய்யவேண்டும். அதைப்போல கிணறு வெட்டிக் கொடுத்து உதவி செய்கிறோம், மின்சாரம் தருகிறோம் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். ஆனால் தென்னாற்காடு பகுதி கிணறு வெட்டி விவசாயம் பண்ணும் நிலையில் இல்லை. 100 அடி ஆழத்திற்கு பைப் இறக்கி இறைத்துக் கொள்ளமுடியும். இல்லாவிட்டால் முடியாது. அதற்காக பைப் வசதிகளை எல்லாம் வழங்கி அதிகமான பண உதவிகளை எல்லாம் செய்யவேண்டும். அந்த பைப் வசதிகள் மாத்திரமிருந்தால் போதாது. மற்ற வசதிகளை எல்லாம் அவர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கவேண்டும்.

அதற்கான உதவிகளை எல்லாம், கோடிக்கணக்கான பணம் தந்தாலும் கூட, அவர்களுக்குச் செய்தால்தான், நல்ல முறையில் அவர்களுக்கு அது உதவியாக இருக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மற்றபடி இன்னின்ன எரு எல்லாம் அளித்திருக்கிறோம், அதனால் வளர்ச்சி இருக்கிறது, முன்னேற்றம் இருக்கிறது என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அந்த எரு செய்கிறவர்கள் கலப்பட விஷயம் சம்பந்தமாக, லைசென்ஸ் வாங்கி, அமோனியா வாங்கி வேறு எந்தெந்த அளவிலோ, வேறு விதமாகச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் அரசாங்கத்துக்கு நன்கு தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகின்றேன். இப்படி அமோனியா, யூரியா கலப்பட உரம் செய்வதற்குப் பதிலாக, இங்கே பெரிய பண்ணைகள், சிண்டிகேட் செய்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். நெல்லுக்கு சிண்டிகேட் இருக்கிறது, எருவுக்கு சிண்டிகேட் இருக்கிறது, அதற்கெல்லாம் வழி வகைகள் செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். ஆனால் ஆட்சியைவிட, அரசைவிட அந்த சிண்டிகேட்காரர்கள் ரொம்ப விஷயம் தெரிந்தவர்கள், அவர்களுக்குத் தெரியும். எந்தெந்த இடத்திலே எப்படி எப்படிச் செய்தால்

4th March 1968] [திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாட்சி]

ஏமாற்றமுடியும், இதை எந்த அளவில் கொண்டு போனால் பலன் பெற முடியும் என்றெல்லாம் தெரிந்து ரொம்ப வெற்றிகரமாகச் செய்கிறார்கள். இது தமிழகத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. தியாகராஜன் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது உண்மை. அத்தனை வளர்ச்சியிலும், இது மாதிரியான காரியங்கள் தமிழகத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. அதனால்தான், இவ்வளவு எல்லாம் இருந்தும் கூட, நம்முடைய மக்களுடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய நேர்முகமாகச் செய்ய முடியவில்லை. இன்றைக்கு இத்தனை கேஸ்கள் வாபஸ் வாங்கிவிட்டோம் என்று சொன்னாலும், அங்கங்கே தொல்லைப்பாடுகள் இருப்பதனால்தான் இப்படி வருகிறதே தவிர, வேறு ஒன்றும்மில்லை. இந்த எரு வினியோகத்தில் பெரும் தவறுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன இப்போது. இது நன்றாகத் தெரியும். இதை எல்லாம் பார்த்து, யாருக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கிறோம், யார் யார் நல்லபடி உரம் செய்கிறான், நல்லபடி உரம் செய்து வினியோகிக்க தவிர இருக்கிறார்களா என்பதை எல்லாம் கவனிக்கவேண்டும் என்று குறிப்பாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்றபடி விவசாய உற்பத்திக்கு விதை போதுமான அளவு இருக்கிறதா, விவசாய உற்பத்திக்கு அந்த விதை சரியானபடி இருக்கிறதா என்பதை எல்லாம் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். இன்றைக்கு 100 ரூபாய்க்குக் குறைந்திருக்கிறது என்றால், அப்படியே குறைந்ததற்கு அதற்கான விளைச்சல் இவ்வளவு என்று கணக்கு வைத்திருப்பான். இன்னொரு மோட்டார் போட்டு இன்னும் அதற்குச் செலவு செய்து, கஷ்டப்பட்டு 5,000 ரூபாய் செலவு செய்திருப்பான், 3,000 ரூபாய் கடன் வாங்கி இருப்பான். இப்படி 2,000 3,000 என்று கடன் வாங்கி கஷ்டப்பட்டு 5 ஏக்கரா நிலத்தில் விவசாயம் செய்யவேண்டிய நிலைமைக்கு வருகிறான். உணவு அமைச்சர் சொன்னார். சென்ற ஆண்டை விட, இந்த ஆண்டு இருக்கும் விலை மோசமாக இல்லை என்று சொன்னார். இன்னும் இப்படியே சொல்லிக்கொண்டே இருக்கலாம். 1941-42ம் ஆண்டில் 8 ரூபாயாக இருந்தது, இப்போது 8½ ரூபாயாக இருக்கிறதே, போதாதா என்று கேட்கலாம். அது பற்றி நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால், விவசாயிகளுக்கு நல்ல பாதுகாப்பு இருக்கவேண்டும். அவர்கள் உற்பத்தி பண்ணுகிற பொருள்களுக்கு விலைகள் சரியான நிலைமையில் இருக்கவேண்டும். நல்ல விலை கொடுத்தால், இன்றைக்குக் கோளாறு எதுவும் இருக்காது. விவசாயிகள் நல்ல முறையில் பொருள்கள் உற்பத்தி பண்ணும் நிலைமை ஏற்படும். அரசாங்கம் எச்சரிக்கையாக இருந்து, அதைப் பாதுகாக்கும் நிலைமையில் இருக்கவேண்டும் என்று தான் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏதோ போன ஆண்டைவிட, இந்த ஆண்டு முன்னேறி இருக்கிறது என்று ஏதோ சமாதானமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை.

அடுத்தபடி, பின் தங்கிய சமூகங்கள் முன்னேற்றத்திற்காக 6 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் ஒதுக்கி இருக்கிறோம், இன்னும் பல சலுகைகள் செய்து கொடுக்கிறோம் என்றெல்லாம் அறிக்கையிலே முதலமைச்சர் அவர்கள் படித்தார்கள். பின் தங்கிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், தமிழ்நாட்டில் 60, 70 லட்சம் பேருக்கு மேல் இருக்கிறார்கள். அரிஜனங்களையும் சேர்த்து, ஆனால், அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தில், அரிஜனங்கள்தான் பின் தங்கிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அதிலே பரவலாக அரிஜனங்களுக்கு விசேஷமான ஸ்தானங்கள், அதற்கான உதவிகள், சலுகைகள் எல்லாம் செய்யப்படுகின்றன. அதைப் பற்றி நான் ஒன்றும் குறைவாகச் சொல்லவில்லை. இன்னும் 10 மடங்கு செய்யலாம், நான் அதை வரவேற்கிறேன். ஆனால் பின் தங்கிய நிலைமையில் இருக்கிறவர்கள் மாதிரி, மற்ற சமூகமும் அந்த நிலையில் இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அரிஜனங்களுக்கு வாழ்க்கைத் துறையிலும், கல்வித் துறையிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் சலுகைகள் அளிக்கிறபோது, பிற்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த மற்ற சமூகங்களுக்கும், பின் தங்கிய மக்களாக இருக்கிற காரணத்தால், செய்யப்படவேண்டும். இந்தத் தமிழ்நாட்டில் 4, 5 ஜில்லாக்களில் அவர்கள் அரிஜனங்களோடு கலந்து பக்கத்தில் இருக்கிறார்கள்.

3-40
p.m.

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாட்சி]

[4th March 1968]

அவர்களுக்கு அந்த நிலையிலே வாழ்க்கைத் துறை அமையவில்லை. அவர்கள் செய்கிற வேலையைத் தான் இவர்களும் செய்கிறார்கள். அவர்கள் செய்கிற தொழிலைத்தான் இவர்களும் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய எண்ணிக்கையை விட இவர்கள் அதிகமாகவே இருக்கிறார்கள், பின் தங்கிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனால், இந்த 168 பின் தங்கிய சமூகங்கள், தமிழ் நாட்டில் இத்தனை பேரும் பின் தங்கிய மக்கள், இந்த 168ல் அரிஜனங்களும் சேர்ந்த, மற்றவர்களும் சேர்ந்த இந்தப் பொதுவான கணக்குக் காட்டி ஏதோ திருப்தி செய்து விடுவது என்பது சரியானதல்ல என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அரிஜனங்களுக்கு வேண்டிய சலுகை அளிக்கப்படுகிறது. பெரிய, பெரிய கல்வித்துறை சலுகைகள், பதவி உயர்வில் சலுகை எல்லாம் அளிக்கப் படுகிறது. அதை எல்லாம் வரவேற்கிறேன், உள்ளபடியே ரொம்ப மகிழ்ச்சி. ஆனால் குறிப்பாக பிற்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த வன்னியர்கள் அதுபோல் அதிகச் சலுகை பெற்றதாகவோ, பெரிய பதவிச் சலுகை அடைந்திருப்பதாகவோ தெரியவில்லை. யாரோ ஒருவர் கமிஷனராக இருக்கிறார் என்றால், அது கூட தன்னுடைய சொந்த முயற்சியில் தான் வந்திருக்கிறதே தவிர, இந்தத் தமிழ்நாட்டில் கிட்டத்தட்ட மூன்றில் ஒரு பேர்த் இருக்கிற மக்கள் பெரிய பதவியில், கலெக்டராக, ஜட்ஜாக, ஹைகோர்ட் நீதிபதியாக வர முடியவில்லை. அதற்குக் காரணம், ஆட்சியில் இருப்பவர்களால் அவர்கள் எல்லாம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறார்களே தவிர உண்மையில் அவர்களுக்குத் தகுதியில்லை, திறமை இல்லை, படிப்பு இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. யார் கையில் அதிகாரம் இருந்தாலும், இதை நிலைமையில்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறதே தவிர, வேறு ஒன்று மில்லை. இந்தத் தமிழ்நாட்டில் அவர்களுக்கு இப்படி ஒரு தீங்கான செயல் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்போதுதான் அந்த நிலைமை, இப்போது ஏதாவது ஒரு மாற்றம் இருக்கலாம், ஒரு தெளிவு இருக்கும், விழிப்பு இருக்கும், கீமோசனம் இருக்கும் என்று எல்லாம் நாம் எதிர்பார்த்தோம். ஆனால் அப்படி ஒன்றும் தெரியவில்லை.

அடுத்தது, இந்தக் கல்லூரிகளிலே மாணவர்களைச் சேர்ப்பதில் பின் தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்த இளைஞர்களுக்குப் போதுமான இடம் கிடைக்க வில்லை. குறிப்பாக, இங்கு இருக்கின்ற காலேஜ்களிலே 3, 4 வன்னிய இளைஞர்களுக்குத் தான் இடம் கிடைத்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்தக் குறிப்பிட்ட வன்னியகுல இளைஞர்கள் இந்த நாட்டிலே மெஜாரிட்யாக இருந்த போதிலும், அவர்களுக்கு விதிகாசாரப்படி கிடைக்கவேண்டிய இடங்கள் கிடைக்காமல் போவதற்கு என்ன காரணம்? நாங்கள் தகுதி, திறமையைப் பார்த்துத்தான் இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்கிறோம்—ஜில்லா பூராவும் இப்படிப் பார்த்துத் தான் செய்கிறோம்—என்று சொல்லுகிறார்கள். உண்மைதான். ஆனால், இவைகளிலே “discretionary power”. ஐ ஒருவரிடம் கொடுத்துவிடும் பொழுது, அவர்கள் அந்த “discretionary power”-ஐ உபயோகப்படுத்தி உயர்ந்த வகுப்பைச் சார்ந்த அந்தக் குறிப்பிட்ட இளைஞர்களுக்கே இடங்களை ஒதுக்கிவிடுகிறார்கள். ஆகவே, தாழ்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் கீழே தள்ளப்பட்டு விடுகிறான். இதற்கு முடிவு கட்டவேண்டும். இப்படிப்பட்ட நிலைமை கடந்த பல வருஷங்களாக மாத்திரமில்லாமல், தொடர்ந்து நடந்து வருகிறது. எனவே, தாழ்ந்தவன் தாழ்ந்தவனாகவே இருக்கிறான். ஏதோ முன்னர் அரசியலிலே காமராஜர் முதலமைச்சராக இருந்தபோது, பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒருவரை “Public Service Commission” உறுப்பினராக நியமித்ததினால், ஏதோ சிலர் “Co-operative Inspector”-கள் ஆகவும், சிலர் காலேஜ் வாத்தியார் களாகவும் வர முடிந்தது. ஆனால், இப்பொழுது அந்த நிலைமை இல்லை. இப்பொழுது பின் தங்கிய மக்கள் ரொம்பவும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இவைகளை எல்லாம் இந்த அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இப்படி ஒரு மனக் குறை இருப்பதால் தான், உண்மையில் ஜனாதிபதி இங்கே வரும்பொழுது அதை அவருக்குத் தெரிவிக்கும் வகையில் நாங்கள் கருப்புக் கொடி ஆர்ப்பாட்டம் மீனம்பாக்கத் திலே பிடித்தோமே தவிர, வேறு எந்தக் காரணத்திற்காகவும் அப்படிச்

4th March 1968] [திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாட்சி]

செய்யவில்லை. பிற்பட்ட சமுதாயத்தில் குறைபாடுகளையும், தேவைகளையும் போக்குவதற்காக நாடு பூராவிலும் நல்ல பல யோசனைகளையும், திட்டங்களையும் வைத்தும் கூட, அவைகளை எல்லாம் இந்த மத்திய அரசாங்கம் பரிசீலிக்காமலும், அவற்றிற்கான பல சட்ட அம்சங்களைச் செயல்படுத்தாமல் எடுத்து வைத்துவிட்டார்கள். ஆகவே, இதை எல்லாம் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்த ஆர்ப்பாட்டத்தைச் செய்தார்கள். ஏதோ, தொழிலாளர்களுக்கும் உணவு உற்பத்தி பண்ணுகிறவர்களுக்கும் பல நன்மைகளை இந்த அரசாங்கம் செய்திருப்பதாகத் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், இவைகள் எல்லாம் பெருவாரியாக இருக்கக்கூடிய வர்க்கத்தினர் சிறுபான்மையாக இருக்கக்கூடிய வர்க்கத்தினரை அழக்கி கீழே தள்ளும் வகையிலேயே நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு போகிறார்கள். இந்த நிலைமை மாறியாகவேண்டும். எல்லா மக்களும் பாடுபாடு இன்றி சரிவர நடத்தப்படுகிறார்களா, சரிவர அவர்களையே உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றனவா என்பதைத்தான் இந்த அரசு கவனிக்கவேண்டும். இங்கே ஒரு முஸ்லீம் நண்பர் பேசினார். குறிப்பிட்ட முஸ்லீம் நண்பர் இடத்தை நிரப்பப் போகும்பொழுது, அந்த இடத்தை முஸ்லீம்களுக்கே கொடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு முஸ்லீம்க்கு நீங்கள் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அவர்கள் எல்லாம் தூற்றுக்கு மூன்று, நான்கு பேர் இருக்கிறார்களேயாயினும், அவர்கள் முன்னேற்றத்திலே அதிக கவனம், அதிக சிரத்தை எல்லா அரசும் காட்டுகிறது. ஆனால், இந்த ராஜ்யத்திலே அதிகமான எண்ணிக்கை உள்ளவர்களான வன்னியர் சமூகத்தார் அப்படிப்பட்ட இடத்தை எண்ணிப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை என்ற நிலைமை இருக்கிறது என்றால், எவ்வளவு தூரம் வித்தியாசம் இருக்கிறது என்பதை நான் வருத்தத்துடன் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதை எல்லாம் திருத்தி அமைக்க வேண்டும். வருகின்ற சர்வீஸ் கமிஷன் நியமனங்களிலாவது, பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு முன்பு இருந்தது போன்று ஒரு சில உறுப்பினர் பதவியைக் கொடுப்பார்களானால், அவர்கள் தங்களுடைய வகுப்பாருக்கு ஏதாவது கொஞ்சம் நன்மையைச் செய்ய முடியும். ஏதோ அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார் நாலும் ஸ்காலர்ஷிப்பிலேதான் படித்தேன் என்று. சொல்லுவதற்கு அது ஒன்றும் பெரிதில்லை. ஆனால், வரும் சந்ததியினருக்கு அது பயன் தருமா என்றுதான் பார்க்கவேண்டும். இன்றைக்கு நடக்கின்ற செலவுகள் எல்லாம் ஏதோ கடந்த பல நூற்றாண்டுகளாக வைக்கப்பட்ட ஏற்றுத் தாழ்வுகளை மேலும் வளர்க்கச் செய்கின்றனவாக இருக்கிறதே தவிர, உண்மையிலே கீழ் தட்டிலே இருக்கின்ற மக்களுக்கு—பரவலாக இருக்கின்ற மக்களுக்கு, அந்தச் சலுகைகளும், உதவிகளும் கிடைக்கக் கூடிய நிலைமை இல்லை. ஏனென்றால், அது குறிப்பிட்ட நிர்வாகத்திலே அமர்ந்திருப்பவர்களைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஆகவே தான், இந்தப் பிற்பட்ட வன்னிய சமூகத்தினர் கலெக்டராகவோ, ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தராகவோ அல்லது பெரிய போலீஸ் அதிகாரிகளாகவோ வர முடியவில்லை. ஏதோ இவர்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு வருஷமும் சர்வீஸ் கமிஷனுக்கு போய்க்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்; இது எனக்குத் தெரியும். அதனால் அடுத்து வருகின்ற “Selection Committee” எல்லாம் சரியாக இந்தக் குறைபாடுகளை நீக்கவேண்டும். இதற்காகத் திட்டம் வகுக்க வேண்டும், அல்லது சட்டம் போட வேண்டும் என்றெல்லாம் நான் சொல்ல வரவில்லை. இப்படி எல்லாம் இருக்கிறது, இந்த அழுத்தப்பட்ட மக்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள், அந்தக் குறைபாடுகளை நீக்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னால் கூட போதும் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆனால், பிற்பட்ட சமூகத்தினரின் குறைபாடுகள் தமிழகத்திலே பரவலாக இருக்கிறது என்பதை மாத்திரம் அழுத்தம் திருத்தமாக சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எனவே, இந்தக் குறைபாடுகளை நீக்குவதற்காக நீங்கள் ஒரு கமிட்டியை உடனடியாக அமைக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட குறைபாடுகள் எந்தெந்த இலாக்காக்களிலே இருக்கின்றன, அவைகளை எல்லாம் எப்படி, எப்படி நீக்கவேண்டும் என்று கண்டறிந்து ஆவன செய்வதற்காக, உடனடியாக ஒரு கமிட்டியை நீங்கள் ஏற்படுத்தவேண்டும். பிற்பட்ட மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக சரியான ஒரு டிபார்ட்மென்னை நீங்கள் உண்டு

[திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாட்சி] [4th March 1968]

பண்ண வேண்டும். எனவே, இதற்கான காரியங்களை எடுப்பதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் முன்வர வேண்டும். மற்ற சமூகத்தினரின் முன்னேற்ற அளவை இந்தப் பிற்பட்ட மக்கள் எட்டும் வரையிலாவது இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றபடி, பஞ்சாயத்துக்களிலே எல்லாம் பல தொல்லைகளும், சங்கடங்களும் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அங்கு எல்லாம் தேர்தலிலே பலவிதமான சீர்கேடுகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார்கள். *பஞ்சாயத்து தேர்தலை நேரடியான தேர்தலாக வைத்துவிட்டால் அதிலே இவ்வளவு பெரிய தொல்லைகளும், சங்கடங்களும் இருக்காது. ஆனால், நேரடியாக வைத்து அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாலும் கூட, அவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதையும், அதிகாரமும் இருக்கவேண்டும். அங்கே கமிஷனர் சிபாரிசு, அதனால் வேறு ஒருவர் இருக்கவேண்டும் என்ற நிலைமை. நான் சொல்லுவது எல்லாம், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் மதிக்கப்படவேண்டும் என்பதுதான். அவர்களுக்கு அந்த இடத்திலே அதிகாரமும் இருக்கவேண்டும். பஞ்சாயத்து யூனியனிலே என்ன நடந்து விடும்? அவர்கள் பொதுமக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டும், மெஜாரிட்டியான மெம்பர்கள் கையொப்பமிட்டு தீர்மானம் போட்டதும் அரசாங்கம் தலைபிட்டதால், பஞ்சாயத்து ஆபீசர் என்ற பதவி வேறு ஒருவருக்கு மாற்றப்பட வேண்டும் என்று காரியங்கள் செய்தால் அது எவ்வளவு தூரம் மக்களை அவமதிப்பதாக இருக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும். பஞ்சாயத்து யூனியனிலே தகராறுகள் நடந்திருக்கிறது இந்த அரசாங்கத்திலே. மெஜாரிட்டி தீர்மானம் என்ன, அதைச் செயல்படுத்த வேண்டாமா? அப்பறம் கூட்டம் என்ன, பேச்சு என்ன? அமைச்சர் அவர்கள், இப்படி இந்த விஷயத்திலே தலையிட்டு தவறான காரியங்களைச் செய்வது, ஒரு தலைப்பட்ட மெஜாரிட்டி எந்த நிலைக்குப் போகிறது பாருங்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : இன்னும் அதுபற்றி எந்த விதமான முடிவுக்கும் வரவில்லை என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி படையாட்சி : உங்கள் கட்சிக்காரர்கள் தலையிட்டதால்தான் ஒரு முடிவுக்கும் வரவில்லை. மெஜாரிட்டியான தீர்மானம் போட்டும் கூட, ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. உங்கள் கட்சிக்காரர்களைத் திருப்திபடுத்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நீங்கள் இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்கிறீர்கள். மெஜாரிட்டி டெசிஷன் என்றால், அது மதிக்கப்பட வேண்டும் என்றுதான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்றபடி விவசாயிகளுக்குப் பல உதவிகளைச் செய்திருக்கிறோம் என்று மந்திரிகள் எல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் அப்படிப்பட்ட உதவிகளை உடனுக்குடன் செய்யவேண்டும். தவறுகள் இருக்கத்தான் செய்யும்; ஆனால், அவைகளை எல்லாம் திருத்தி அவைகள் மக்களுக்கு உதவும்படிச் செய்யப்பட வேண்டும். இப்பொழுது கூட்டுறவு மூலமாகத்தான் உதவிகளை சர்க்கார் விவசாயிகளுக்குச் செய்கிறது. ஆனால், அதிலே எவ்வளவு காலதாமதம் இருக்கிறது, சிரமங்கள் இருக்கிறது. வேளாண்மைக்குப் பண உதவி தருவோம் என்றால், அது மூன்று மாதத்திற்குப் பிறகு தருவோம் என்பதில்லை. இன்னும் ஆறு மாதங்களுக்குப் பின்னால் எந்தெந்த விதத்தில், விவசாய மக்களுக்குப் பயன் தருவதாகவும் அம்மக்களுடைய குறைகளைப் போக்கக் கூடியவைகளாகவும் இருக்குமோ, அவைகளை உடனடியாகச் செய்யவேண்டும். அதற்கான இடங்களையும், வழி வகைகளையும் வகுத்துச் செய்ய வேண்டுமென்றுதான் குறிப்பாக இங்கே கேட்டுக்கொண்டு, இவ்வளவு தூரம் அனுமதித்ததற்காக தலைவருக்கு வணக்கத்தைத் தெரிவித்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

***THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY :** Mr. Chairman, Sir, let me, at the outset, congratulate the Ministry on the very firm stand that they have taken against those unhol'y elements which have committed unpatriotic acts such as

4th Mdrch 1968]

[Thirumathi Lakshmi Krishnamurthy]

burning of the National Flag. Sir, I consider those Members who are sitting on the Treasury Bench to be as patriotic as those who are sitting on the opposite side also. They have by this single act proven my word to be very true. We may have differences of opinion on many matters but, as far as the unity of our nation is concerned, and the supreme honour in which we all hold our National Flag is concerned, I should think there should be and I am sure there are no two opinions.

Today we hear so much of the law and order situation which is troubling the minds of all responsible citizens of this State. First, it is of paramount importance that law and peace should be maintained for the progress of our State in all our endeavours. In the industrial sphere also the Chief Minister in his speech has pointed out that he has invited and hopes to get several of the Central projects down here. We have seen that in the neighbouring State, in spite of the best efforts of the Government and the Chief Minister, unless industrial peace and labour peace is assured, capital, both national and international, is very shy to come. People must be made to realise in unequivocal terms that the property of the Central Government is as sacred and should be safeguarded as the State Governments own properties are.

Unfortunately, Sir, in this State of ours we are not endowed with very many minerals. But I hope that the recent survey which has been continued specially for the exploration of oil will prove fruitful so that just like the State of Gujarat, Madras will also find a very bright future because with the establishment of Ankaleshwar Oil Refinery, the whole face of Gujarat has been transformed. Let us hope that a bright future exists for Madras also with the finding of oil.

As for the agrarian front, recently we hear repeatedly of the term 'Agricultural revolution'. For once it is not an empty term but is very true, thanks to the steps taken by the centre in the past two or three years and the scientific endeavours of our scientists in laboratories which have been carried out faithfully by the farmer in the field. I take this opportunity to pay a public tribute to the farmer for I consider a man who can raise about 1½ tonnes of foodgrains where he used to grow only about half a tonne, to be much more patriotic and useful today. He is probably the hero of the agricultural revolution of which we hear today.

Under the Health Scheme I find there is provision of Rs. 1 lakh for immunisation programme, especially for the triple vaccine. This sum has been set apart only in the plan programme but not in the regular budget. I do hope that it will find adequate funds within the regular budget at least in the coming year because once the plan period is over, this work may not be continued. But in the immunisation programme this is a very important one and the sum allocated to it is quite inadequate and I hope that the polio vaccine will also be hereafter introduced,

[Thirumathi Lakshmi Krishnamurthy] [4th March 1968]

As far as the adulteration of foodstuffs is concerned, in answering one of the supplementaries I was informed that only the minimum punishment had been given. I hope that even if necessary, a fresh enactment can be brought forward so that the punishments will be deterrent enough. I find in some of these provision stores there is a board displayed that the turmeric sold there is not fit for human consumption. But I am afraid these notices are not heeded and the very fact it is freely available in provision stores is harmful. At least we should prevent that from being sold openly along with other provisions or should take steps as to ask the provision stores to put up a big notice on the packets of turmeric so that the people who actually consume it may be completely aware of the danger to their health. In this connection, I may also state that in certain cases where the offenders do it repeatedly, their licences may also be cancelled.

4-00
p.m. Under the Family Planning Programme, I find in the Chief Minister's speech that there will be no slackening in the efforts of today. This shows a sense of complacency because I personally feel that this is a vital programme for success in other fields like provision of housing, health facilities, education, employment opportunities, in short, everything which is connected with a human being. Unless we go at it tooth and nail and grapple with it, I am afraid we are going to be left very much behind in the race. I hope the gramasevikas will also be entrusted with this work so that they carry the message to every tiny hamlet in the rural parts. Right may now, only vasectomy and tubectomy are popularly carried on. I hope the Madras Government will introduce oral contraceptives, because with the existing medical facilities it would be impossible to reach the entire population within the stipulated period. It is a question of time, beating time, I should say.

Under the head, Education, I find that nationalised text-books are to be brought out and that a provision of Rs. 4.5 lakhs has been made in the Plan budget. Care in the preparation of text-books is very, very essential. This recalls to my mind the Summer Institute of Biology which, with the co-operation of other friendly nations and after going through a lot of labour, has brought out text-books for high schools. A similar Institute for Chemistry was conducted in Mysore. Today, when we hear so much about the regional language being introduced in our schools and colleges, it is high time we redrew the curriculum and syllabi. Let us not translate books for the nineteenth century standard but books for the standard of 1970.

In page 334 of Volume I of the Detailed Budget Estimates, there is a caption 'Public Library Services'. There is some provision made for 1966-67 and also for 1967-68. Rs. 1.67 lakhs has been given in the Plan provision. But in the detailed budget estimate, a provision of Rs. 7,13,964 has been made for 1966-67 and for 1967-68, there is a provision of Rs. 8,65,600; but nothing has been made under Revised Estimates for 1967-68 nor under the

4th March 1968]

[Thirumathi Lakshmi Krishnamurthy]

Budget Estimate for 1968-69. It seems to be blank there. I would like to have some information about this from the Hon. Minister concerned and also to know how the Government propose to meet the expenditure during the current year.

Just about a month ago, we read in the papers that there were certain categories of teachers who were still unemployed in spite of training. I should like to make a suggestion on behalf of the unemployed teachers. Under the labour laws, every factory, every plantation and every industry of a certain size is expected to run creches for the children of mothers who work in those places. It would be very welcome, if these teachers are employed as creche attendants. With probably some short-term training, they could be usefully employed as Assistant Welfare Officers in these concerns.

I also find that provision has been made for the opening of six more arts colleges in the coming academic year in our State. I plead with the Minister in charge that these be deferred for another two years at least. Right now, what we need is probably qualitative education and not quantitative education. Already, we find there is a big backlog of educated unemployed. Why add to these malcontents? Probably by opening up new careers, new vistas of employment may be found for these youngsters who come out of the higher secondary schools. Such courses as laboratory technicians courses, opticians' courses and refrigeration and air-conditioning courses and also suitable training courses in such areas like Ennor, where petro-chemical industries are about to come, could be thought of. In the case of girls, we can train them as nutrition experts and dieticians. I should think provision should be made for more auxiliary nurses and midwives.

During question time, I remember having requested the Hon. Minister for Education to make a forecast of job opportunities in the next five years and said that this should relate to the admission of pupils to technical and other educational institutions. I find a news item in the papers that the Government of India has requested the State Governments to cut admission to engineering colleges by thirty per cent. This is a welcome feature in one sense.

Here, I have received a copy of a petition from the so-called part-time craft instructors. Probably some of my colleagues here have also received a copy. This 'part-time craft instructors' is a misnomer for we cannot expect them to be employed anywhere during the time they do not do teaching work. These instructors deserve a living wage. When Government expect others to pay a living wage to their employees, they must set an example by themselves. May I make a humble suggestion that these part-time workers may be employed in such a way that their services are utilised full-time in two or three schools in the same panchayat and they are paid full-time wages instead of part-time? What we need today is, more work and at the same time a living wage.

[Thirumathi Lakshmi Krishnamurthy] [4th March 1968]

Every year, we hear about tourism. But if we really want to attract tourists, there are two things we must do. The first is, we must provide facilities such as good hotels. The second is, we must eliminate the beggar nuisance from all tourist resorts. Today, in Madras City, we are simply plagued by beggars. This question has been raised often in this House but no solution or mitigation of the nuisance is seen. It has been suggested by certain other Members of the House that a small fee like the library cess may be levied. Probably, if we do this, we can start a few more beggar homes so that each individual who is not prepared to give charity at his home may help the institution. Charity is always better when organised.

Lastly, I would say a few words about administration. When the word 'Administration' is mentioned, I must say, it takes away a lion's share of the revenues. We should keep the staff in our Services quite contented, I agree. But at the same time, I hope, Sir, they will also work with a due sense of responsibility and sense of patriotism and turn out the utmost they can. This reminds me of the typists of Britain who decided when Devaluation took place that they would work for half hour extra every day. This may be a very small gesture but it shows their spirit. If all of us think a little less of ourselves and a little more of our State and the nation, I am sure that we can overcome many of the present difficulties and see better times soon.

4-10 Mr. Chairman, Sir, I wish to refer with your indulgence to one or two points relating to agriculture, which I have left out. When I asked a supplementary question about the health hazards due to the indiscriminate use of pesticides, the Hon. Minister in charge of Agriculture, probably owing to indifference or due to ignorance on the point, did not catch my question or answer it to the point. I want to know how many of us know that pesticides like follidol are completely forbidden to be used even in an advanced country like America? Endrine was recently added to that list. Even the straw was found to be infected and could not be used for cattle even after many days after the spraying was done. I am not one of those who say that pesticides should not be used. I am all for modern scientific agriculture. But, at the same time, we have a duty and responsibility to protect the interests of the human consumer also. Today we find in and around the market-gardens of the City of Madras, follidol is sprayed the previous day on the crop and within 24 hours brinjals and lady's finger which have been sprayed with pesticides are brought to the market. Mere washing with water and other things does not mitigate the poisonous effects of the pesticides. I wish, Sir, that there are regular facilities and arrangement made for testing the toxicity and other residual effects of these spraying on the crops when these pesticides are used. I know there are other pesticides which are equally effective but which are less harmful to the health of the human beings. I wish the Government come forward and arrange for tests being conducted at the Central Institute of Food Research at Mysore to find out the

4th March 1968]

[Thirumathi Lakshmi Krishnamurthy]

residual effects. The Institute has done several researches on this aspect of the matter. The Government must be in communication with them and should get all pamphlets, and make them available to the last worker in the agricultural extension service so that all information regarding this reaches the smallest ryot.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் எனக்கு அறியாமையின் காரணமாக அவருடைய கேள்வியை நான் சரியாகப் பூரிந்துக்கொள்ளாமல் பதில் சொன்னதாகச் சொன்னார்கள். அவரை விட அதில் அனுபவம் உள்ளவர்களெல்லாம் எந்த அளவு ஃபாலிபாலை கலக்கவேண்டுமென்று திட்டமிட்டுத்தான் கலந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிடுவதுபோல ஃபாலிடாலில் கால்நடைகள் எங்கும் இறந்ததாக அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு வரவில்லை. கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டது போல தோட்டக்காலில் அது பட்டு சரியாக கலக்காத காரணத்தால் ஏற்பட்டிருக்கலாம். சில இடங்களில் அசம்பாவித காரணத்தால், சரியாக உபயோகப்படுத்தாத காரணத்தால் உயிருக்கு ஆபத்து என்று தகவல் கிடைத்ததே தவிர கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டதுபோல் அல்லவென்று அவர்களிடம் தெரிவித்து கொள்கிறேன்.

அது விஷத்தன்மை இல்லாதிருந்தால் பூச்சியைக் கொல்ல முடியாது. இப்பொழுது விஷத்தன்மை இருப்பதால் பூச்சியைக் கொல்ல முடியும் என்பதற்காக நன்றி தெரிவிக்கிறேன்.

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY : Thanks for the information. I am glad that the hon. Minister feels that it is poisonous. A big forward country like America . . .

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : இப்பொழுதுள்ள பிரச்சனை காலாகாலத்தில் கிடைக்கவில்லை என்பதேதவிர கோளாறு இருப்பதாகத் தகவல் இல்லை. கனம் அங்கத்தினர் அமெரிக்கா மற்ற அயல்நாடுகளைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரிந்து அவர்கள் கையாளும் விஞ்ஞான முறைகளைச் சொல்லுவது பற்றி நன்றி. இங்கே ராஜ்ய சர்க்கார் நிபுணர்களுக்கு போதுமான அறிவோ அனுபவமோ இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. அவர்களும் மேல்நாடுகள் சென்றுதான் படித்திருக்கிறார்கள். கனம் அங்கத்தினர் அவசரப்பட்டு எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று சொன்னது போல இங்கும் அவசரப்பட்டு இப்படி சொல்லியிருக்க வேண்டாம்.

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY : Sir, pesticides are meant to kill. That is an obvious fact. But there are pest killers and pest killers. It is high time that our experts learnt to discriminate between the two and prepared and used only those which do not harm human beings. Nobody can gainsay the fact that the United States of America is one of the nations foremost in adopting modern agricultural practices. When they themselves have forbidden the use of follidol, it is not a question of prestige of myself or the Hon. Minister concerned. The common man who is probably ignorant of the facts requires to be educated.

THE HON. THIRU A. GOVINDASAMY : The Hon. Member mentioned the word ignorance. What is the meaning of the word ignorance ?

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY : ஒன்றும் தெரியாது என்று அர்த்தமில்லை Indifference இருக்கடும்.

[4th March 1968]

THIRU C. P. CHITRARASU : There is a vast difference between the two words.

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY : Sir, I regret to find that the Hon. Minister has taken exception to my remarks. But I still feel strongly that he is also a lay man and I am myself a lay person, on the subject that we should take the verdict of the people who have much more expertise in this field.

THIRU R. M. SESHADRI : Mr. Chairman, Sir, what the Hon. Member wanted to convey was that the Hon. Minister was not familiar or conversant with the up-to-date research work in America. That is not general ignorance but ignorance generally of up-to-date research work in the field . . .

MR. CHAIRMAN : They both are satisfied. Why should the Hon. Member bother ?

* **THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY :** One minute more, Sir, and I shall finish. We have got fruit production units. I wish we start more fruit Preserving Units because we find that during the season most of the fruits and vegetables are sold at very cheap rates causing considerable loss to the cultivators but during the off season the prices of these cut a big whole in the pockets of the ordinary consumers. I think we should find some means by which both the cultivator and the consumer do not suffer.

Then, Sir, we have model orchards functioning very effectively but unless the person in charge is made mobile so that he can visit the neighbouring fields and actually inspect them and give instructions and advise to the cultivators, I am afraid that much of the work done will remain only in the administrative offices and will not be of much use to the farmers in the field.

Lastly, Sir, I have got to say this about the drainage scheme for the Madras City. My father used to say : " Madras City beautiful " and that was his proud dream. But what we see to-day is that it is only buffalo-ful ! I hope this Ministry will persuade the Corporation of Madras to cleanse the garbage.

Thank you Sir.

* **THIRU A. R. DAMODARAN :** Mr. Chairman, Sir, there were many expectations regarding the Madras Budget and prophets of gloom and despair predicted that an enormous deficit would result in the presentation of the Budget of this year. I do not know whether this impression was due to indifference or due to ignorance. But there can be little doubt that it could not be either indifference or ignorance in what prompted a very intelligent, a very knowledgeable person who was the high priest of public finance in the Government of India twice Finance Minister, who in an interview to a Bombay daily : the Economic Times had this to prognostigate about the Madras Budget, He says ; "As regards the Madras State Budget, owing to lower revenue receipts from sales tax,

4th March 1968] [Thiru A. R. Damodaran]

entertainment tax, etc., and increased expenditure as on Dearness Allowance, the budgetary gap might go up to the extent of Rs. 20 crores." That is Number 1. Then Number 2, he felt "The Union Exchequer could not be expected to run to the rescue of States which without the concurrence of the Centre resorted to improvident schemes". Sir this in my opinion is a very damnable indictment of the Madras Government and it is indeed surprising that one who has been in charge of public finance of the Government of India should have rushed to the Press before the presentation of the Budget documents and stated with some degree of certainty that the Madras Budget would be a highly deficit Budget. If therefore, some of us feel a sense of very welcome relief that the Budget of this year does not constitute itself into a deficit Budget—I must say we have a small surplus of Rs. 74 lakhs there can be no doubt at all that this Budget is a welcome relief to the people of Tamilnad. I quoted Mr. T. T. Krishnamachari only because I felt that a wrong impression was sought to be created about many things in our State and this wrong impression is likely to have a deleterious effect on the growth of industry and on the general impression that people may have of the Madras State. It is true, Sir, that two Governments formed by opposition parties in two other States have recently presented enormous deficit budgets. I shall not mention their names. For covering their deficits, they have not brought forward any new taxation proposals, and, therefore, it might have been possible for people who have always been opposed to these parties assuming power to have taken an uncharitable view that no Government other than a Congress Government would have the knowledge of higher finance to present an adequately covered budget. I think we are doing a disservice to the permanent services of our State and of other States when we try to credit so much of success or so much of failure to the budgets that are presented by Governments. It is quite true that taxation proposals are formulated by ministries, but, by and large, they have to help them and advise them in the formulation of their budgets an exceptionally alert bureaucracy in the Finance Department. Particularly in the Madras State, I think we can be proud of the fact that we have a very strong financial administrative service which is in a position to render impartial advice to any ministry that may assume charge in this State.

4 - 0
p m.

MR. CHAIRMAN : A train is derailed for the fault of the pointsman, but the responsibility goes to the Minister and the Minister resigns.

THIRU A. R. DAMODARAN : Quite true, but I do not agree with the point that when the train derails, the Minister concerned should resign. It has been stated, but I think. . . .

MR. CHAIRMAN : One actually resigned.

THIRU A. R. DAMODARAN : The larger responsibility is shared by all those who are responsible for the running of such trains.

[Thiru A. R. Damodaran]

[4th March 1968]

Sir, mention has been made in the budget speech about the Finance Commission that has been appointed by the Government of India, fortunately, well within the period of five years. The last Finance Commission was appointed in the year 1965 or presented its report in 1965, and I am indeed happy that as a result of the representations that have been made by many State Governments, the Fifth Finance Commission has been appointed to review the question of the devolution of resources between the Centre and the States and the need for improving budgetary assistance to the State Governments in the formulation of the Fourth Five-year Plan.

The question of Centre-State relationship has been spoken of more than once in this House, and I shall not refer in very great detail to it except to State that in the sharing of Central resources, there were many things which were not anticipated in 1950 but which have arisen in 1968 and, therefore, perhaps a new outlook is required when the fifth Finance Commission goes into the whole question of affording relief to the States. One of the taxes that is divided, is put in the divisible pool and given to the States is the Income-tax, but even there I must say that a curious device is adopted to mulct the State Exchequers of their legitimate share when the Finance Ministers of the Government of India resort to what is known as special surcharges for purposes of the Union to augment the resources of the Union and to deprive the States of these resources. Soon after the Chinese invasion or perhaps it was the armed conflict with Pakistan, a ten per cent surcharge was levied on income-tax, and this ten per cent surcharge continues even till the year 1968. The unfortunate part of it is that none of the proceeds of this special surcharge is divided or given to the States. In addition to this, while income-tax is divisible amongst the States, we must also bear in mind that new schemes which have been introduced by the Finance Ministry—schemes like compulsory deposit, annuity deposit schemes, and currently the public provident fund schemes—are all schemes which are likely to have an effect on the assessment and collection of income tax, and, therefore, these schemes which swell the Central Exchequer, albeit in the form of loans or compulsory savings taken from the people yet have a direct effect on the amount of income-tax that is apportioned to the States. I am sure that the fifth Finance Commission will take all these into account when it frames recommendations for the sharing of this important tax between the Centre and the State. In the case of the excise duties, also, we must remember that the Constitution did envisage it but did not make it mandatory for a division of the excise duties amongst the States. Here again in 1956, all the States, I believe, agreed, in response to a suggestion that was made by the Government of India that sales tax on three very important commodities, namely, sugar, tobacco, and textiles, would be stopped and an additional excise duty would be collected by the Government of India and distributed on certain guaranteed basis to the States. We have found that in the levy of excise duties and additional excise duties, at least those who have studied this problem have stated with some

4th March 1968] [Thiru A. R. Damodaran]

degree of confidence that there has always been an urge to increase the basic excise duties by the Government of India and an urge not to increase the additional excise duties that are levied on these three commodities. The result is that since only 20 per cent of the basic excise duties is distributed amongst the States, and almost one hundred per cent of the additional excise duties is distributed amongst the States, while there is an enormous increase in the basic duties that accrue to the Government of India, the share to the States falls considerably due to a lack of an equal amount of additional duty in respect of these three commodities. There is much to be said that when the fifth Finance Commission makes recommendations, it should bear in mind that the time has now come in the affairs of our country, for more assistance to the States. I am one of those deeply interested, as I believe every one else is in seeing that we have a strong Centre in the sense that we require a strong Centre for the functions for which it was intended, but we do not require a strong Centre in the sense that it should mop up the entire resources of the country and give them to the States in the form of grants-in-aid or loans, which it was not intended to give. The discretionary area must be considerably circumscribed, and if the Fifth Finance Commission recommends certain constitutional provisions, I hope, Sir, the Government of India will give them their very favourable consideration.

I shall now pass on to some remarks regarding Education in our State. I was perusing the figure of the expenditure on Education in our State for the previous years, and it came as a great revelation to me to find that our expenditure on Education has increased by more than 350 per cent during the past nine years alone. In 1959-60 the expenditure on education—primary, secondary as well as University and technical education was Rs. 15.14 crores and in 1968-69 the expenditure is to be Rs. 56.27 crores. At this rate one may confidently expect that by the year 1972-73 the expenditure on education in the State budget would amount to Rs. 100 crores. We have a very proud record in Madras State in education and one must concede that previous Governments have devoted a great deal of attention to the education of youth and students in our Universities. I would be the first to acknowledge that in the matter of education there can be very little doubt that Madras State stands supreme, giving the second place only to the Government of Kerala. In fact, from the figures that have been published by the Finance Commission itself—figures have been given—the *per capita* expenditure on education in Madras State for the year 1961-62, the only year for which figures are available so far our statistical methods are so backward and so lagging was Rs. 7.53. The only State which was spending in excess of Madras State was the State of Kerala where the *per capita* expenditure was Rs. 10.88. It may be of interest to the Members of this House to know that even in such progressive States as Maharashtra the *per capita* expenditure was Rs. 5.50 and in West Bengal it was Rs. 6.48. It is, therefore, a matter of great pride to us that Madras State has spent so

4-30
p.m.

[Thiru A. R. Damodaran]

[4th March 1968]

much. It may also be of interest to the Members of this House to know the *per capita* expenditure in two very prominent States which are now in the forefront for the imposition of Hindi on all other States, namely, Uttar Pradesh and Bihar. In Uttar Pradesh it was Rs. 3.39 and in Bihar it was Rs. 3.22. I only mention this to show that if only the administrators of those States would devote as much attention to the education of the citizens of their own States rather than to think in very expansive terms of the education of the citizens of India, they would be rendering a greater service to the people of their own States.

In matters regarding enrolment of students within the age-group 6-11, the primary school stage, Madras stands supreme. 87.3 per cent of the children have been enrolled in the primary schools in 1962-63. Kerala, of course, has a percentage of 98.9. The other States have much lower percentages. In Uttar Pradesh and Bihar the percentage is only 50.4. In regard to the literacy rate, as per 1961 Census, Madras had 314 per thousand, Kerala had 468, and Uttar Pradesh and Bihar had 176 and 184 respectively. Quantitative expansion of education has taken place at a very great pace in our State and I am glad that the Hon. the Minister for Education has been stressing in very many of his speeches the need for consolidating all that has been done by previous Governments and for also effecting certain qualitative improvements in education in our schools. I would like to make one very special plea to him in regard to school education. From the very limited knowledge that I have of education in general, I only speak with a layman's knowledge, I am not a teacher, I am not a professor, I am not an educational administrator—in other countries great importance is attached to the teaching of Mathematics in schools. In fact, the knowledge of Mathematics of a 17 year old boy who comes from some of the modern Universities in the United States, the United Kingdom, Germany, and perhaps even Russia—though I cannot speak with knowledge of that country—is equal to that of a B.A. of our Universities who has specialised in Mathematics. Mathematics has come to be recognised as one of the fundamental sciences that has to be taught to all students even though they may be students of Humanities subjects like Economics because the methods of statistical analysis in Economics requires a basic knowledge of Mathematics. I know that some attempts have been made to improve the teaching of Mathematics in our schools. But nonetheless, I have a feeling that over a period of five or six years very earnest attempts will have to be made because it is not merely a question of prescribing syllabi and curriculum but also of getting adequate teachers to teach these subjects in our secondary schools.

I have also a doubt and I wish to express it on this occasion. I have stated that educational expenditure is increasing by leaps and bounds and that by the year 1972-73 the expenditure may well be in the region of Rs. 100 crores. I have a very real doubt whether the present administrative machinery—the Department

4th March 1968]

[Thiru A. R. Damodaran]

of Public Instruction, the Directorates of Secondary Education and Higher Education—is in a position to cope with this enormous expenditure that is going to take place in education in five years' time. I think this is a problem that will have to be studied even at this stage before it becomes too late. One of the reasons why the Planning Commission ran into difficulties was not merely because we did not have resources—we had ample resources—but because in the utilisation of these resources there was a tremendous haste resulting in considerable wastage of effort and resources. As one interested in education and knowing the enormous amount that is likely to be spent, I would request the Hon. the Minister for Education to devote a great deal of his attention to this basic problem of whether the Services are geared up to meet the situation that is likely to come up in the year 1970-72 by the expenditure of this enormous amount.

Education in our State has been made free up to the S.S.L.C. We are proud of this although it entails an enormous expenditure which, I think, is in the region of Rs. 20 crores or so for secondary education, and I do not think any other State has adopted this policy so far because of lack of financial resources or because of lack of will, effort, etc. But I have one suggestion to make to the Hon. the Minister for Education which I hope he will accept in the light in which it is given. We have over 2,200 high schools, S.S.L.C. schools, and the entire expenditure of these institutions on the payment of staff salaries, maintenance grants, etc. is met by the Government of Madras. I would like him to investigate the suggestion whether, even accepting our concept of welfarism as correct, it would not be advisable for us to permit fee-levying S.S.L.C. institutions in our State to exist side by side with the free schools that are at present in existence. This is not going to affect the poor students of our State. They will have and have ample facilities for educating their children in the various free schools that have been permitted by the Government and in view of the fact that the resources position is extremely tight, a fact which has been recognised by the Hon. the Minister for Education himself, when he has stated that the aim of the present Government is to consolidate and not to expand quantitatively, I would respectfully suggest that it would be a splendid idea if fee-levying institutions were allowed and, of course, subject to such conditions as may be prescribed by the Government in this regard. The University of Madras, I believe, has fixed the maximum fees that should be collected from students studying in colleges affiliated to the University. In the same fashion it may be possible for the Government of Madras to prescribe the maximum scale of fees to be collected from students in these institutions and also to make provision for audit to see that education is not made a business and that managements do not earn profit from it. All these safeguards may be assumed and I think we would have done a distinct service to education by permitting such institutions. I would also like the Government of Madras to consider the enormous amounts of money that is being spent by the middle

[Thiru A. R. Damodaran]

[4th March 1968]

class families in giving their students private tuition because they feel that the education they receive in the free institutions is not up to the standard. I do not wish to comment on this and to state that it is wrong for private tuition to be given. Very far from it. They need it in view of the education that we get in some of these free schools. But the fact is that if we started these fee-levying institutions, we would enable those who could afford to pay to send their children to such schools and not only would the standard of education improve, but I believe even the standard of salaries paid to the teachers would improve and this would be welcomed by the teaching community itself. I hope that this suggestion would be duly considered and that Government would not turn round and say that in a Welfare State, this would amount to snobbery. I do not think any snobbery is involved because we have many fee-levying institutions even now like the Matriculation schools, the Central schools, Public schools, the Sainik schools, etc. So, this should not conflict with our concept of a Welfare State. In this connection, I may be permitted to refer to another matter on which I spoke during the discussion on the Governor's Address also. A decision has been taken and a clarification has also been given by the Hon. the Minister for Education that with effect from the year 1968-69, Pre University classes in all Government Colleges, in so far as humanities are concerned, will be conducted in the Tamil medium to the total exclusion of the English medium in such colleges. The natural corollary that is going to flow from this decision is that with effect from 1969-70, the degree courses in the humanities will only have Tamil medium and so on and so forth and in the course of two or three years, the cry would be that Tamil medium should exist in all such courses and in all colleges. As I have said, we have reached a stage where we do not wish to quarrel with the protagonists of regional language being the medium of instruction in educational institutions. But a policy of live and let live is essential in this field, where the rights of so many people, including minorities, are involved. Why minorities, Sir? Let it be said very frankly and honestly that it is not merely the linguistic minorities who would like to put their children in English medium schools, but even Tamilians like myself who are not yet really convinced that the Tamil medium is the only medium that should be available to the students. In the course of the next twenty or twenty-five years, when employment opportunities may expand to such an extent in our State that there will be no need for our boys to go out of Tamilnad or to go out of our nation to seek employment. or for the pursuit of knowledge in research and science, people may come to accept with readiness, and perhaps even with happiness, that Tamil should be the only medium of instruction in Government colleges. I believe, Sir, that this is certainly not in the interests of those studying in higher educational institutions, particularly it will not be in the interests of all those children who happen to be reading in English speaking institutions and also children belonging to the linguistic minorities,

4th March 1968]

[Thiru A. R. Damodaran]

Due provision should be made to have at least one section in the humanities in the Pre-University class with English medium. Sir, this is a problem that is going to create headaches for the Government institutions in the coming academic year. As one connected with these, may I say that even in those colleges where Tamil medium is already provided, boys getting 300 marks and more in the S.S.L.C. examination get admitted to the Science Group; preferably the medical group, in the P.U.C., those getting 280 marks get admitted to the Humanities course with English medium and boys getting 240 to 280 marks are admitted to the Tamil medium class. In regard to the last category, after admission, when the boys came to me, they requested me that I should use my influence to see that they were shifted to the English medium. I, therefore, cannot understand who has made that plea and from where it has come that we should have one particular medium in the sphere of higher education. This is fraught with a great deal of danger. In view of the great convulsions that are shaking the student community at the present time, it may not be advisable to introduce a step which may provoke them to still further agitation. I, therefore, hope that, in a spirit of accommodation, this Ministry will find it possible to relax some of its decisions in this regard and permit, as I said, the provision of English medium in the Humanities courses in Government colleges.

In our urge to introduce this medium, I feel we have sacrificed the Humanities to a considerable extent because a subject like Economics which is classified under Humanities is, in my opinion, a highly technical and scientific subject. Although I have some knowledge of Physics, Chemistry and Mathematics—I was myself educated into a technical subject—I must confess that when I take to the study of Economics, I am not able to follow many of the analytical methods used in the study of the subject at the present moment.

Then, Sir, I have some remarks to make about agriculture. I wish to state that I am very happy that this Government has recognised the need for giving high priority to the production of foodgrains and to the development of agriculture. It is indeed a matter for great rejoicing that in our State, in spite of inadequate rainfall, our foodgrain production has touched 60 lakhs of tons in the past year. I do not say that the entire credit should go to the Ministry. Certainly not. The farmers have had a great deal to do with this record. Credit must go to the Government for the guidance that they have given, for the help that they have given in [the form of fertilisers and the help that they have given by way of loans to the State Electricity Board for energising many pumpsets. There can be little doubt that this Ministry has devoted a great deal of attention to agriculture in the past year. It is good that it desires to do a great deal in the coming year. I am glad that institutional credit is to be made available. In fact, in the Public Accounts Committee, one of the greatest problems that faced the

[Thiru A. R. Damodaran]

[4th March 1968]

Committee was the problem of collections of loans from agriculturists by the various departments of Government. The collection machinery was not so efficient as one would desire. Especially if it is our desire to extend a large volume of credit—seven or eight crores—that is envisaged in the year 1968-69, there can be little doubt that it must be entrusted to a competent authority which will not only sanction loans quickly with the minimum amount of discomfort to the ryot but which will also have a collection machinery which is geared to the task of collection of such huge sums of money.

I have referred in the past to one of the difficulties that ryots experience in the matter of obtaining drilling equipment for borewells. The Hon. the Minister for Agriculture said in reply to one of the questions that keeping in mind the resources of the State a certain amount of drilling equipment had been received for use. If we are to have a crash programme for the utilisation of underground water resources, I think it is very essential that this Government should seek the help of international agencies, non-official and official, for finances for obtaining drilling equipment so that the pace of drilling borewells may be considerably stepped up and borewells put up in the quickest time possible.

4-50
p.m.

I am glad, Sir, that in regard to fisheries, one of the departments under the Minister of Agriculture, recognition has at last been paid to the fact that Madras having a huge coast line, deep sea fishing is to be resorted to. It may cause some amusement to hon. Members

MR. CHAIRMAN: I thought it may be a reserved subject for non-vegetarians.

THIRU A. R. DAMODARAN: It may cause some amusement because with our traditional outlook, we have associated fishing with certain communities and castes and people do not consider it in the light of an industry or a business. This is a mistake which has been conditioned by past attitudes. Therefore, I am glad that considerable insistence is being laid by this Government on deep sea fishing. I believe that a good number of our poor people require this very essential food. I would, therefore, not only suggest the development of deepsea fishing but an increased tempo of development of freshwater fishing in many of our inland ponds and pools. It is a good thing. I hope I have not committed somewhat of a sinful thing when we introduced 'carp' a variety of fresh water fish in the Tiruppapuliur temple tank a few months ago. Now we see in the course of ten months there are literally lakhs and lakhs of fish in that tank and I have also sanctioned that this fish may be caught and sold in public auction.

MR. CHAIRMAN: But they won't fish in temple tanks.

THIRU A. R. DAMODARAN: I think it can be done. There seems to be no objection. I mention this to show that there is a great deal of such wealth which we have not exploited. If earnest

4th March 1968]

[Thiru A. R. Damodaran]

efforts are made to develop inland fishing in many of our fresh water pools, tanks and lakes and rivers, it would increase enormously the food wealth of our State and help the poor people in times of need to depend on this very essential item for their food requirements.

Sir, I have only one or two more points.

MR. CHAIRMAN : One or two more words or points ?

THIRU A. R. DAMODARAN : I shall be brief, Sir. Under 'public health—leprosy relief' I find that Rs. 50 lakhs have been provided for the five-year plan period—the fourth plan period—which has still not taken root—the five years which would have constituted the fourth plan period. Sir, I had occasion to refer to this subject last year. This problem has not attracted the urgent attention of the Government. I say, Sir, as a resident of South Arcot district with some vehemence that unless we tackle this problem at an early date, we are going to have a very great health problem on our hands within the next ten or fifteen years. The incidence of this fell disease is about four per cent at present. There are over 120 thousand people who are active carriers of this fell disease and the incidence is about the same, Sir, in your district also—North Arcot—and in Salem and Chingleput. In fact, we have the distinction of calling these four districts as the leprosy belt of the Madras State and the leprosy belt of India. I only wish to mention this to show that this problem has assumed very menacing proportions and I would request the State Government that with the help of International agencies like the WHO—they have done much in the case of malaria eradication. T.B. and other diseases—to take added interest and open more leprosy control units and survey, education and treatment centres, in these four districts so that this problem could be tackled on a much wider scale than at present. I would also commend to the Hon. the Minister for Public Health a scheme which has been talked about in the past. It is not a novel scheme, I would like it to be introduced in this very progressive State where education has been given so much emphasis, a scheme for medical care for children studying in primary schools. It is not likely to be very expensive but it is badly needed in the rural areas and particularly in the case of such Schemes like triple vaccine treatment. I think it may be made compulsory that all children studying in primary schools should be given the triple vaccine so that they may not fall a prey to violent infectious disease.

I said, Sir, two points and I have only one more to refer to.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

THIRU A. R. DAMODARAN : I will finish in a minute, Sir.

There is only one point about housing. Shortage of housing facilities is acute. The only suggestion I wish to make is that in view of the fact that the resources for housing from the Government sector are likely to be extremely scarce, we should provide for all

[Thiru A. R. Damodaran]

[4th March 1968]

sorts of incentives to private builders to build as many dwelling houses as possible. I would like to suggest to the Government that in the next year's budget at least if it cannot be done at this stage, people who construct new houses should be exempt from the provisions of property tax and urban land tax for a period of five years so that they may be enabled in this way to construct more houses which the Government at present are unable to do.

I thank you, Sir, for your indulgence.

*திரு. எம். எத்திராஜுலு : மன்றத் தலைவரவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 74 லட்ச ரூபாய் உபரியாக இருக்கிற தென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உபரியான 74 லட்சம் ரூபாயுடன் படி அரிசி திட்டத்திற்கு செலவிடப்பட்டிருக்கும் 7.24 லட்சத்தையும் சேர்த்தால் ஏறக்குறைய 7.98 லட்சம் உபரியாக இருக்கும் என்று தான் நான் நம்புகிறேன். இப்படி உபரியாக வருகின்ற பணத்தை, தேர்தல் காலத்தில் வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்துவிட்டுமென்று மக்களுடைய பணத்தை இரண்டு ஜில்லாக்களுக்கு மட்டும் செலவழித்து விட்டு மீதி இருக்கக்கூடிய தமிழகத்திலுள்ள மற்ற ஜில்லா மக்களுக்கு இந்த சர்க்கார் தீங்கு செய்கிறது. இதை ஸோஷல் இன்ஜஸ்டிஸ் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால் எகனமிக் இனிக்வாலிடி என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இதை நான் ஏன் சொல்லுகிறேனென்றால் ஓராண்டு காலமாக மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு இந்த படி அரிசி திட்டத்தை விஸ்தரிக்காதது பெரும் துரோகமாகும் என்று சொன்னால் அது தவறாகாது. நாட்டிலே தொழில் முடங்கிக்கிட்டு நேரத்தில், தொழிற்சாலைகள் புதிதாக ஏற்படுத்த வேண்டிய நேரத்தில் ஏதோ இரு மாவட்டங்களுக்கு மாத்திரம் இந்த படி அரிசி திட்டத்தைப் போட்டு விட்டு மக்களை ஏமாற்றிக்கொண்டிருப்பது நல்லதல்லவென்று இந்த அரசுக்கு நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். தேர்தல் காலத்தில் சொன்னதைச் செய்யாவிட்டால், அதை அமல்நடத்தாவிட்டால், மீண்டும் இந்த சர்க்காருக்கு அபகீர்த்தி தான் வருமே தவிர, நல்ல காரியம் செய்தார்களென்ற நிலை ஏற்படாதென்பதை அவர்கள் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள், வரியே நாங்கள் போடவில்லை, உபரியாக இருக்கிறதென்று. ஏற்கனவே இருந்த சர்க்கார் 50 கோடி வரி போட்டிருக்கிறது. அதற்கு மேலும் இந்த சர்க்கார் சென்ற ஜூலை மாதம் வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்த நேரத்தில் 32 கோடிக்கு வரி போட்டிருக்கிறது. அப்படி வரி போட்டிருக்கிற நேரத்தில் 82 கோடி ரூபாயை மக்கள் தலை மீது சுமத்தி விட்டு இன்றைக்கு வரியே இல்லை யென்று சொல்லுவதிலிருந்து எவ்வளவு தூரம் மக்களை இந்த அரசாங்கம் ஏமாற்றுகிறது என்பதைத் தான் நாம் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பாரக்க வேண்டும். 32 கோடி ரூபாயை இந்த சர்க்கார் போட்டிருக்கிற தென்று மக்கள் இந்த சமயத்தில் தெரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் கூட, அவர்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் கூட நிச்சயமாக வரி கொடுக்கக்கூடிய பொதுமக்களுக்கு தெரியாமலிருக்க முடியாது. அந்த வரி விதிப்பின் காரணமாகத்தான் 9 மாதத்தில் விற்பனை வரியின் மீது 561 லட்சம் ரூபாயை எதிர்பார்த்தது இந்த அரசாங்கம். ஆனால் கிடைத்தது விற்பனை வரியில் 1,500 லட்சம் என்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதே போல மத்தி ரைத்தான் மீது இந்த அரசாங்கம் எதிர்பார்த்தது 57 லட்சம் ரூபாய் ஆனால் கிடைத்தது 135 லட்சம் ரூபாய். அதேபோல பல்வேறு வரிகளை வசூலிப்பதில் இந்த அரசாங்கம் எதிர்பார்த்தது 242 லட்சம் ரூபாய். ஆனால் 453 லட்சம் ரூபாய் கிடைத்திருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல. எக்ஸைஸி டியூடியில் எதிர்பார்த்தது 14 லட்சம் ரூபாய். கிடைத்திருப்பது 27 லட்சம் ரூபாய். இப்படி ஒன்றுக்கு இரண்டு, மூன்று மடங்கு ரூபாய் வரி அதிகமாக மக்கள் தலை மீது சுமத்தி இருக்கிற நேரத்தில் வரி இல்லை என்று

4th March 1968]

[திரு. எம். எத்திராஜுலு]

இந்த அரசாங்கம் சொல்லுவது விளையாட்டாக இருக்கிறது. மக்களை ஏமாற்றுகிறதென்பதில் சிறிதளவும் சந்தேகமில்லை. அது மட்டுமல்ல. பிளான் புரோவிஷனில் 79 கோடியை ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள்.

5-90
p. m.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பழையவை உயர்ந்திருக்கிறதா ?

திரு. எம். எத்திராஜுலு : இப்படித்தான் இந்த அரசாங்கம் வரி போட்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லுகிறேன் .

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : இந்தத் திட்டத்தில் உண்டா ?

திரு. எம். எத்திராஜுலு : இதில் இல்லாவிட்டாலும், அதிலிருப்பதை விட உயர்வு இருக்கிறதென்பதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே, சென்ற 1966-67-ல் சென்ற அரசாங்கம் ஒதுக்கியதைவிட இந்த அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு திட்டத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் குறைவாகவே ஒதுக்கி இருக்கிறது. பால் பண்ணியில் 1966-67-ல் 28 லட்சம் குறைந்து இந்த ஆண்டில் 18 லட்சம் குறைவாக ஒதுக்கி இருக்கிறது. மீன் துறையில் 1966-67-ல் 27 லட்சம் குறைந்து இந்த ஆண்டில் 57 லட்சம் குறைவாகவும் சமூக அபிவிருத்தி திட்டத்தில் 244 லட்சம் ரூபாய் குறைத்து இந்த ஆண்டில் 239 லட்சம் குறைவாக ஒதுக்கி இருக்கிறது. பாசன வசதிகளில் 1966-67-ல் 80 லட்சம் குறைவாகவும் இந்த ஆண்டில் 64 லட்சம் ரூபாய் குறைத்தும் இருக்கிறது. சிறு தொழில்களுக்கு அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் முயற்சி போதுமானதல்ல.

திரு. சி. வி. இராஜகோபால் : வீணாகக் கரியாக்கப்படுவதை குறைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றால், குறைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : படி அரிசி திட்டத்திற்காக இவைகளை யெல்லாம் குறைக்கிறதென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சிறு தொழிலுக்கு 60 லட்சம் 1966-67-ல் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டில் 25 லட்சம், கைத்தறியில் சென்ற ஆண்டு 68 லட்சம் குறைந்திருக்கிறது, இந்த ஆண்டில் 9 லட்சம். சாலைப் போக்குவரத்தில் 126 லட்சம் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டில் 54 லட்சம் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. குடிநீரில் 106 லட்சம் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மின்சாரத்தில் 826 லட்சம் ரூபாயில் இந்த ஆண்டுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது 600 லட்சம் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அத்துடன் நகராட்சிகளுக்கெல்லாம் சேர்த்து சாலை அபிவிருத்தி திட்டங்களுக்காக 7½ லட்சம் தான், மாநகராட்சிக்கு 47½ லட்சம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். என் சொல்லுகிறேனென்றால் இவ்வளவு தூரம் ஒவ்வொரு துறையிலும் பார்க்கிற பொழுது எவ்வளவு குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது, எவ்வளவு அநீதி நடந்திருக்கிறது, மக்களுக்குப் பயன்படும் திட்டங்களெல்லாம் பாழாக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதைச் சொல்லாமலிருக்கமுடியவில்லை. எதற்குத்தொலும் மத்திய சர்க்காரைக் குறை கூறுவதா ?

திரு. சி. வி. இராஜகோபால் : ஆன் எ பாயிண்ட் ஆஃப் ஆர்டர். சார், அதிகமாக வரி போடக்கூடாதென்று தான் செலவுகள் குறைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : தலைவர் அவர்களே, மக்களுக்கு இந்த அரசாங்கம் 50 கோடிதான் என்று சொல்லிவிட்டு, அதற்கும் மேல் 32 கோடி அளவுக்கு வரி போட்டு விட்டு, ஒவ்வொரு திட்டத்துக்கும் ஏன் ஒதுக்கீடு குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் கேட்காமல் இருக்க முடியாது. மத்திய சர்க்காரிலிருந்து இந்தச் சர்க்காருக்கு கொடுக்கக்கூடியது எல்லாம் குறைந்துவிட்டது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் மத்திய சர்க்கார் காங்கிரஸ் ஆட்சி இருந்தபோது கொடுத்ததைவிட அதிகமாகவே இந்த அரசு கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதில் ஒன்றும் குறையவில்லை. முதலில் கொடுத்ததைவிட 590 கோடியாகக் குறைத்துவிட்டது மத்திய சர்க்கார் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் 615 கோடி ரூபாய் மத்திய

[திரு. எம். எத்திராஜுலு]

[4th March 1968]

சர்க்கார் ஒதுக்கியிருக்கிறது என்பது தெரியும். ஏன் இந்தத் தவறான புள்ளிவிவரத்தை இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே குறிப்பிடவேண்டும் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஆகவே தான் இந்த நிலைமை இருக்கிறது. இன்றைக்கு இவர்கள் நன்றாகத் திறம்பட வேலை செய்யவேண்டும் என்பதற்காகத் தான் முதலில் இதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். விவசாயத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக, விவசாயத் துறையில் மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போடப் பது காங்கிரஸ் சர்க்கார். காங்கிரஸ் ஆட்சி இருக்கும்போது, 74 கோடி ரூபாய் செலவு செய்து, 6 லட்சம் ஏக்கராவுக்கு புது நீர்ப்பாசனம் கொடுத்திருக்கிறது. 3½ லட்சம் ஏக்கராவுக்கு மேல், இன்றைக்கு நிலையான நீர்ப்பாசனம் கொடுத்திருக்கிறது. ஏற்கனவே இருந்த சர்க்கார் இன்றைக்கு 62 லட்சம் டன் அதிக நெல் உற்பத்திக்காக மூன்றாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் நீர் ஊற்றுக் கிணறுகள் ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் இன்றைக்கு அது போதவில்லை. இருந்தாலும் இந்த அரசு பதவி ஏற்பின் 62 லட்சம் டன் உற்பத்தி செய்வோம் என்று சொல்லியது. சொல்லியபிறகு, இன்றைக்கு 22 லட்சம் டன் தான் உற்பத்தி செய்வோம் என்கிறது. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் பணம் பாழாகி இருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : 60 லட்சம் டன் உற்பத்தி பண்ணுவோம் என்று இன்றைக்கும் சொன்னது கிடையாது. கனம் அங்கத்தினர் தவறான புள்ளிவிவரத்தை வைத்துக்கொண்டு பேசுகிறார்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : 60 லட்சம் டன் உற்பத்தி என்று தான் சொல்லி இந்த அரசு இப்போது 2 லட்சம் டன் நாங்கள் உற்பத்தியைக் கூடுதல் ஆக்குவோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த 2 லட்சம் டன் எப்படி கூடுதல் ஆக்குவார்கள் என்பது தான் தெரியவில்லை. இன்றைக்கு 2 லட்சம் ஏக்கராவுக்கு மேல் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் பயிர் கருகி வீணாகிப் போய்விட்டது. இன்றைக்கு மேட்டூர் கால்வாயில் தண்ணீர் குறைந்ததன் காரணமாக தஞ்சை ஜில்லாவில் 2 லட்சம் ஏக்கருக்கு மேல் பாழாகிவிட்டது. யாருடைய பணம் வீணாகப் போகிறது என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். இன்றைக்குப் பஞ்சம் வரப்போகிறது. வருகிற அக்டோபர் மாதத்தில் தமிழ்நாட்டில் பஞ்சம், பட்டினிதான் வரப்போகிறது. இன்றைக்கு 7 கோடி 24 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்த இந்த அரசு இன்றைக்கு தமிழ்நாட்டில் இருக்கக்கூடிய 27,000 ஏரிகள், 6,000 ஊற்று நீர் நிலையங்கள், 33,000 நீர்ப்பாசன நிலையங்கள், 9 லட்சம் கிணறுகள்—இவைகளுக்குச் செலவு செய்திருந்தால், நிச்சயம் உணவு உற்பத்தியின் தரம் பெருக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் பணம் பாழாகியிருக்கிறது. சரியானபடி தான் விவசாயம் செய்கின்றோம் என்று சொல்கிறார்கள் தவிர, திறம்பட அதை அமல் நடத்த முடியவில்லை அவர்களால். தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில், அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், கொண்டாங்கி ஏரியில் அரை மைல் தூரத்துக்கு அங்கே மண் புதைந்து கிடக்கிறது. அந்த மண்ணை வாரி மழைக்காலத்தில் நீர் தேக்கினால், நீர்ப்பாசனத்துக்குப் பயன்படும். அங்கே 4,000 ஏக்கருக்கு மேல் இரு போக சாகுபடி செய்யலாம் என்று பல வருடங்களாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அதை அமைச்சர் அவர்களும் சென்று பார்த்தார் என்று நான் கேள்விப்படுகிறேன். ஆனால் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார் என்று தெரியவில்லை. மாவடிப்பாளையம் நீர்த்தேக்கம் கட்டவேண்டும்; அதற்கான எல்லா சாத்தியக் கூறும் இருக்கிறது. அப்படி மாவடிப்பாளையத்தில் நீர்த்தேக்கம் ஒன்று ஏற்படுத்தினால், நிச்சயம் 4,000 ஏக்கரா நிலத்தில் இருபோக உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்று இந்த அரசுக்குக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

5-10
P.M.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : கனம் அங்கத்தினர் கொண்டாங்கி ஏரி பற்றிச் சொன்னார்கள். கொண்டாங்கி ஏரி பற்றி அவர் சொன்ன நேரத்தில், மகிழ்ச்சியான செய்தியைத் தெரிவிக்கிறேன். அந்த ஏரியில் மண் எடுத்து பயனுள்ளதாக ஆக்குவதற்கு, அதற்கு வேண்டிய எஸ்டிமேட் போடப்பட்டிருக்கிறது என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

4th March 1968]

திரு. எம். எத்திராஜுலு : ஒவ்வொரு அமைச்சரும் மகிழ்ச்சியான செய்தி என்றுதான் சொன்னார்கள். காரியம் என்னவோ நடக்கவில்லை. எஸ்டிமேட் போட்டால் சரியாகப் போய்விட்டது என்று சொல்வது சரியல்ல. அமைச்சர்கள் அறிவிக்கலாம். இரவு பகலாய் சுற்றுப் பயணம் செய்து சுற்றிக் கொண்டே தான் இருக்கிறீர்களே தவிர, என்ன செய்துகொண்டு இருக்கிறீர்கள்? இதுவரையில் அங்கே 4,000 ஏக்கருக்குமேல் சாகுபடிக்குப் பயன்படக்கூடிய அந்தத் திட்டத்திற்கு நீங்கள் செலவு செய்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இன்னும் தமிழ்நாட்டில் 7 லட்சம் ஏக்கருக்கு மேல் பாழாகிவிட்டிருக்கிறது. அவைகளை எல்லாம் நல்ல 'புல்டோசரி'களை வைத்து சீர்திருத்துவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், உணவு உற்பத்தி சரியாக இருக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொழிற்சாலை பற்றிச் சொல்லும்போது, காங்கிரஸ் சர்க்கார் இருக்கும்போது, தனியார் துறையிலும், அரசாங்கத் துறையிலும், தமிழ்நாட்டில் ஏறக்குறைய 541 தொழிற்சாலைகள் திறந்தது. குறிப்பாக சென்னை நகரத்தில் 133 தொழிற்சாலை, செங்கற்பட்டில் 98, கோயம்புத்தூரில் 152, மதுரையில் 21, ராமநாதபுரத்தில் 20, திருச்சியில் 19, தென்னார்க்காட்டில் 17, திருநெல்வேலியில் 21, கன்னியாகுமரியில் 3 தொழிற்சாலை, நீலகிரியில் 3 தொழிற்சாலை—இப்படி தமிழகத்தில் பல தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் இப்போது ஓராண்டுக் காலத்திலே இந்தத் தொழில்கள் எல்லாம் எந்த விதமாக ஆகிவிட்டன என்று சொல்லத் தேவையில்லை அதற்கு ஆதாரமும் இருக்கிறது. இந்தத் தொழிற்சாலை விஷயத்தில் இந்த சர்க்கார் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். சென்ற ஆகஸ்டு 1967-ல் கடலூரில் ஒரு 'ஸெமினார்' கூடப் பட்டது. அதில் நாங்கள் எல்லாம் பெரிய அளவில் பங்கு எடுத்துக் கொண்டோம். அதில் நிறைவேற்றிய தீர்மானப்படி 1966-67-ல் அது அமல்படுத்த நடவடிக்கை எடுத்துவிட்டதாக அங்கே கூறப்பட்டது. அந்தக் கருத்தரங்கில் கடலூரில் கெமிக்கல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டது அதோடு லொராயிக் இண்டஸ்ட்ரீஸ் ஏற்பட வாய்ப்பு இருக்கிறது, இன்னும் முந்திரி எண்ணெயைப் பயன்படுத்தி, 'ரிபைனரி ஆயில்' தொழில் ஏற்படவும் சாத்தியக்கூறு இருக்கிறது என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். கள்ளக்குறிச்சியில், மரவள்ளிக் கிழங்கின் மாவைக் கொண்டு ஸாகோ தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு வாய்ப்பும், இன்னும் பல்வேறு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு வாய்ப்பும் இருக்கிறது என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டது. இந்த அரசு பதவி ஏற்றும் அந்த தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் வருவதற்கு எந்த விதமான நினைமையும் ஏற்படவில்லை என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, வீட்டு வசதியைப் பார்க்கும்போது, இன்றைக்குப் பெருவாரியான மக்களுக்கு கிராம மக்களுக்கு வீட்டு வசதி கிடைப்பதற்காக, காங்கிரஸ் ஆட்சி இருக்கும்போது, ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பணம் ஒதுக்கி, 4½ கோடி ரூபாய் செலவில் அரிஜனங்களுக்கு வீட்டு மனை கொடுத்தார்கள். மனைவத் தொழிலாளருக்கு வீடு கட்டிக்கொடுத்தார்கள். போலீஸ்காரர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்தார்கள். இவைகளுக்கெல்லாம் 4½ கோடி ரூபாய் செலவிடப்பட்டது. அடுத்து குறைந்த வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு ஏறக் குறைய 16,000 வீடுகளுக்கு மேல் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஏழை மக்களுக்கு 4,000 வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டன

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : காங்கிரஸ் ஆட்சியில் கட்டிய வீடு எல்லாம் இப்போது இருக்கிறதா என்று கேட்கிறேன். 10 வருஷத்துக்கு முன் கட்டிய வீடு இப்போது அப்படியே இருக்கிறதா?

திரு. கே. ராஜாராம் : அடிக்கடி நீங்கள் அமைச்சரைப் போல குறுக்கே பேசக் கூடாது. உங்களுக்குப் பேசுவதற்கு நிறைய "டைம்" இருக்கிறது. அப்போது பேசுங்கள். ஏன் சும்மா குறுக்கிட்டுப் பேசுகிறீர்கள்? நீங்கள் பேசும்போது அதைப் பேசுங்கள். அவர் பேசும்போது, நீங்கள் இண்டர் பியர்" பண்ணக்கூடாது.

[4th March 1968]

THIRU C. V. RAJAGOPAL : Sir there is no interference I only want to clear some doubts.

மிஸ்டர் சேர்மன் : கனம் உறுப்பினர் பிறகு பேசலாம்.

திரு. எம். எத்திராஜி : கிராமத்தில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் நகரத்திற்கு ஓடிவருவதற்குக் காரணம், கிராமங்களிலே நல்ல சீர்திருத்தம் இல்லை என்பது தான். கிராமத்திலே அவர்களுக்குக் கடன் கொடுத்து ஏராளமான வீடுகளைக் கட்டுவதற்கு இந்த அரசாங்கம் முன்வரவேண்டும். முன்பு இருந்த அரசை குறை கூறிக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. இப்பொழுது இருக்கின்ற அரசு என்ன செய்கின்றது என்பது தான் கேள்வி. குறைந்த வருமானக்காரர்களுக்கு கடன் கொடுத்து, அவர்கள் அதன் மூலம் வீடுகளைக் கட்டி வாடகைக்கு விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, உண்மையிலேயே அவர்கள் அந்த வீடுகளில் குடியிருக்கவில்லை. அந்த நிலைமையைத் தவிர்க்க வேண்டும். கிராமத்தில் இருப்பவர்களுக்கு—அதுவும் வீடு கட்டும் மனை வைத்திருப்பவர்களுக்கு நிறைய, நீண்டகால கடனைக் கொடுத்தால், கிராமத்தில் வீடு கட்டும் திட்டம் நன்றாக வளரும். அப்படி வளர்ந்தால் இந்த நகரத்திலே காணப்படும் இட நெருக்கடிக்கு ஒரு தீர்வு கண்டதாக இருக்க முடியும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

சமீபத்திலே கூட எனக்கு வந்த தகவல்படி, மத்திய சர்க்காரிலிருந்து, 71 இலட்சம் ரூபாய் இந்த கிராம கடனுக்காக — கிராமத்தில் வீடு கட்டுவதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரிவித்தார்கள். ஆகவே 71 இலட்சம் ரூபாயையும் கிராமத்திற்கே கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்து, குறைந்த வருமானக்காரர்களுக்கு பத்தாயிரம், பதினாயிரம் ரூபாய் என்று கொடுப்பது அவ்வளவு நன்றாக இல்லை. வீடு கட்ட மனை வைத்திருப்பவர்களுக்கு மூவாயிரம் ரூபாய் நீண்டகால கடன் தவணை முறையிலே கொடுத்தால் நல்ல முறையிலே அதை உபயோகப்படுத்திக்கொள்வார்கள். அவர்களுக்கு இத்தனை வருஷம் வாய்தா என்று போட்டுவிட்டால், நன்றாக இருக்கும். இத்தனை வருஷம் அது தவணைக் கடன் என்றால், பிறகு அதை அவன் கலபமாக திருப்பிக் கொடுத்து விடுவான். இந்த முறை மிகவும் நல்லது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மின் துறையிலே ஏறக் குறைய காங்கிரஸ் கட்சி இருக்கும் பொழுது மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களின் மூலமாக 225 இலட்சம் ரூபாயைச் செலவழித்து 7½ இலட்சம் மக்கள் நல்வாழ்வுக்கும் அவர்களது தொழில் வளர்ச்சிக்கும் ஆம் கடலிலே இருக்கின்ற மீன்களை எல்லாம் பிடித்து அதை விநியோகிப்பவர்களுக்குக் கொடுத்து, மக்கள் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றெல்லாம் அன்றைக்கு காங்கிரஸ் சர்க்கார் திட்டத்தைத் தீட்டியது. மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களுக்குள் 600 மீன் பிடிக்கும் படகுகளைக் கட்டி முடிக்க வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டது. ஆனால், மூன்று திட்டத்திற்குள் 580 படகுகள் செய்து கொடுத்தாகிவிட்டது; இன்னும் 20 படகுகள் தான் பாக்கி இருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தப் படகுகள் கொடுக்கின்ற விஷயத்திலே நாம் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்க வேண்டும். நான் ஏற்கெனவே சொன்னது போல், இது யார் செய்த தவறாக இருந்தாலும் அது தவறுதான் கூட்டுறவு முறையிலே 580 போட்டையும் 3 பேர் கொண்ட கூட்டுறவு சங்க அமைப்பிலே கொடுக்கும் பொழுது, ஒவ்வொரு போட்டுக்கும் 3 பேர் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் அதிலே யார் தலைவர்களாக இருக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் இதை அனுபவிக்கிறார்கள். அவரோடு இருக்கும் இரண்டு பேர் அதை அனுபவிப்பதில்லை. அவர்களுக்கு கொஞ்சம் பணத்தைக் கொடுத்து, நீங்கள் வேறு வேலையைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு தாங்களே அனுபவித்துக் கொண்டும், அதோடு அந்தப் படகுகள் இன்னும் பல்வேறு கைக்கு மாற்றப்

4th March 1968]

[திரு எம். எதிராஜலு]

பட்டும் வருகிறது; சிலர் விற்பனையும் இருக்கிறார்கள் இதைச் சிலர் வாங்கி உபயோகப்படுத்திக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள். இதைக்கண்டுபிடித்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் ஆனால், இப்பொழுது பொறுப்பேற்றிருக்கும் அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒரு கருத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மீன் இலாகாவுக்கு 13 மெம்பர்கள்தான் (Advisory Board) எப்பொழுதும் போட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு அதிகமாகப் போட்டதாக காங்கிரஸ் சரித்திரத்திலேயும் இல்லை; ஆனால், இந்த அமைச்சர்கள் வந்ததும் அதை மாற்றிவிட்டு, 23 மெம்பர் பேட்டு இருக்கிறார்கள் அப்படி 23 பேர் போடுவதற்கு எந்த சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? இது ஒரு பெரிய ஏமாற்றத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கிறது.

(Thiru A. R. Damodaran in the Chair)

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : 12 பேராக இருந்ததை உறுப்பினர் செய்த முயற்சியினால் 13-ஆக உயர்த்திக் கொண்டார்கள். புதிய கமிட்டி அமைக்கும் பொழுது, தன்னை நீக்கிவிட்டு ஆத்திரத்திலே அவசரப்பட்டுப் பேச வேண்டாம். இப்பொழுது இருக்கும் கமிட்டியிலே எல்லா கட்சியினருக்கும் இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே இருந்த கமிட்டியிலே ஆளும் கட்சியினருக்கு மட்டும் தான் இடம் உண்டு. புதிய கமிட்டியிலே காங்கிரஸ் கட்சியிலே இருப்பவர்களுக்கும், மேல் அவையிலே இருப்பவர்களுக்கும், சுதந்திரா கட்சியிலே இருப்பவர்களுக்கும், கம்யூனிஸ்டு கட்சியிலே இருப்பவர்களுக்கும், முஸ்லிம் லீக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் அங்கம் கொடுத்திருக்கிறோம். எல்லா இடத்திலும் பரவலாக உரிமை இருக்க வேண்டும் என்பதால் தான் அந்தக் கமிட்டியின் உறுப்பினர்களை அதிகப்படுத்தி இருக்கிறோம் என்பதை உறுப்பினர் அவர்கள் அறிய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

5-20
p.m.

திரு. எம். எதிராஜலு : விடப்பட்ட காரணத்தால் நான் பேசவில்லை. 13 பேர்களை எந்த அடிப்படையில் போட்டார்கள்? 13 பேர் இருந்த இடத்தில் 23 பேர் நீங்கள் வந்த பிறகுதான் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்வது என்னைப் போடவில்லை என்ற காரணத்திற்காக அல்ல. என்னைவிட மீனவ சமுதாயத்திற்கு சேவை செய்வார்கள் இருக்க மாட்டார்கள் என்பதை அமைச்சரவர்கள் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏன் காங்கிரஸ் அரசு போட்டதை மாற்றியமைக்க வேண்டும்? ஒரு வருஷத்திற்குள் என்ன தலை முழுகிப் போய்விட்டது? நீங்கள் வந்த பிறகு நாங்கள் எதை வேண்டுமென்றாலும் செய்வோமென்பதை நீலை நிறுத்திக் காட்டி இருக்கிறீர்கள், உங்கள் ஆட்சி போய் வேறு ஆட்சி வந்ததால் நீங்கள் செய்த காரியத்தை மாற்றியமைக்க வழி வகுத்து கொடுத்திருக்கிறீர்கள் என்பதற்கு இதுவே ஒரு சான்றாகும்.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஆத்திரத்துடன் பேசுகிறார். 12-ஆக இருந்ததை 13-ஆக உயர்த்த எந்தச் சட்டம் இடம் கொடுத்ததோ அதே தான் ஜனநாயக உரிமைப்படி பரவலாக செய்யவும் இடம் தந்தது. கூட்டுரை ஓரம் 500 மைல் இருக்கிறது. பொன்னுசாமி வில்லவராயர், அதிக அக்கரையுடன் பாடுகிறவர், உறுப்பினராக விருக்கிறார். காங்கிரஸைச் சேர்ந்தவர் என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் உணர்வார்கள், அவர் மீனவர் பிரதிநிதியல்லவென்று சொல்லிவிட முடியாது. எல்லா தகுதியும் உண்டு. கூட்டுறவு முறையில் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் டிரெயினிங் பெற்றவர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். நாங்கள் போட்ட சட்டமல்ல. ஏற்கெனவே வகுத்தது தான். எல்லோரும் பயிற்சி பெற்றிருந்தால், முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. ஒருவர், இருவராக இருந்தால் இரண்டாவது நிச்சயம் வழங்கப்படும். காங்கிரஸ் ஆட்சியில் கொடுத்ததை விற்பிறப்பார்கள். தகவல் கொடுத்தால், விற்பிறப்பு யார், வாங்கியது யார் என்று நடவடிக்கை எடுக்க உதவி யாகவிரும்பும். அதைக் கொடுத்து அரசாங்கத்திற்கு உதவி செய்தால், உண்மையில் மீனவர்களுக்கும் மீன் பிடிக்கும் சமுதாயத்திற்கும் உதவி செய்வதற்காக இருப்பீர்கள்.

[4th March 1968]

திரு. எம். எத்திராஜலி : மேல் சபையில் ஒருவரையும், சட்டசபையில் ஒருவரையும் போடவேண்டுமென்ற கருத்து நிலவிவந்த காரணத்தால், மேல் சபையில் ஒருவரை வேண்டுமென்று என்னைப் போட்டிருப்பார்களென்று நினைக்கிறேன். 13-க்கும் 23-க்கும் எவ்வளவு பெரிய வித்தியாசம் என்பது அமைச்சருக்கு தெரியவில்லையா? அடுத்துச் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது அவர்கள் மீனவர்களுக்கு போட் கொடுப்பதில் ஜனத் தொகை அடிப்படையில் கொடுக்கப்படுகிறது. இரண்டு டிரெய்ன் இருந்தால் ஒரு சலுகை, ஒருவர் இருந்தால் ஒரு சலுகை ஜனத் தொகை அடிப்படையில் இருக்கிறது. இப்பொழுது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் போட் மாணவியாக ஒரு கிராமத்திற்கு ஒன்றாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : நான் பொறுப்பேற்ற பிறகு யாருக்கும் போட் வழங்கவில்லை. ஏற்கெனவே கொடுக்கப்பட்ட போட்களில் சில தவறுதல் நடந்திருக்கிறது. அதைப் பரிசீலனை செய்து மீனவர்களில்லாதவர்களுக்கு போட்கள் வழங்கி இருந்தார்கள். குறிப்பிட்ட இன்ஜின் கொடுத்ததை வேண்டா மென்று சொல்லி விட்டார்கள். போட்டை திரும்பக் கொடுத்த பிறகு மீண்டும் விண்ணப்பம் போட்டார்கள். குறிப்பிட்டவர்கள் யார் முன்கூட்டி கேட்டார்களோ, அதே இன்ஜின் கொடுத்ததாக அவர்களுக்கும் வழங்க உத்தரவு போட்டார்கள். இப்பொழுது கேவலம் 5 பேருக்கு கிடைத்ததா என்பதைப் பரிசீலனை செய்து தான் 5, 6 பேருக்கு நிறுத்தி விட்டு மற்றவர்களுக்கு போட் வழங்கச் செய்திருக்கிறோமே தவிர நாங்கள் பொறுப்பேற்ற பிறகு இன்னும் போட் வழங்கவில்லை, வழங்க இருக்கிறோம். தகராறு, குழப்பம், விண்ண கிளர்ச்சி வழங்குவதில் ஏற்பட்டிருந்தால், அதற்கு சென்ற அரசாங்கம் தான் பொறுப்பே தவிர நாங்களல்ல.

திரு. எம். எத்திராஜலி : ஜனத்தொகை அடிப்படையில் தென்றார்காட்டிற்கு 7 போட் தான். சென்னைக்கு 12, செங்கற்பட்டிற்கு 9, தஞ்சாவூருக்கு 26, திருநெல்வேலிக்கு 15, கன்னியாகுமரிக்கு 31.

மாண்புமிகு திரு. ஏ. கோவிந்தசாமி : கன்னியாகுமரிக்கு 31 என்று அங்கத்தினர் சொல்லி இருக்கிறார். காரணம் என்ன? தென்றார்காட்டிற்கு போட் குறைவு என்றால் ஏற்கெனவே இருந்த அமைச்சர், அந்த இலாகாவிலிருந்தவர் தென்றார்காட்டைச் சேர்ந்தவர். எத்திராஜலி முயற்சி எடுத்திருந்தால் வந்திருக்கலாம். தகராறு ஒட்டு மொத்தமாக ஏற்படக் கூடாதென்று பரவலாக எல்லோருக்கும் கிடைக்க வேண்டுமென்று தான் கொடுத்து வருகிறோம். நாங்கள் புதிதாக போட் வழங்கும்போது, யார் யாருக்கு போட் வழங்க வேண்டுமோ அவர்கள் பேரில் சீட்டு எடுத்து அவர்கள் முன்னிலையில் வழங்கப்படுமென்று முடிவெடுத்திருக்கிறோம். அந்த குறிப்பிட்ட இருவர் பேருக்குத் தான் புதிய அரசு வழங்க நடவடிக்கை எடுக்கிற தென்னைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜலி : எது எப்படி இருந்தாலும், சென்ற அரசாங்கம் வழங்கிய போட்டுகள் கடலிலும் காற்றிலும் சீரழிந்து விட்டன. அவற்றிற்காக மீண்டும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்பதைப் பார்த்து வழி செய்ய வேண்டுமென்று கடைசியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, அறிநிலையங்கள் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழகத்தில் ஏறக்குறைய 9,000 கோயில்கள் இருக்கின்றன. பரிபாலக 450 ஈ.ஓ.க்கள் 3 துணை கமிஷனர்கள் என்றெல்லாம் இருக்கிறது. ஆனால் பெருவாரியான வருமானமுள்ள பெரிய கோயில்களில் 20,000-லிருந்து 30 லட்சம் வரை வருமானம் வருகின்றது. அந்த வருமானங்கள் எல்லாம் பஸ்வேறு வழிகளில் துர்விதியாகம் செய்யப்படுகிறது. அதைக் கவனிக்க வேண்டிய அவஸ்தை கமிஷனர் அல்லது ஈ.ஓ. சரியாக பராமரிப்பதில்லை, குறைகளை செவி கொடுத்துக் கேட்பதில்லை. நல்ல வருமானம் வரும் கோயில்கள் ஏறக்குறைய 350 கோயிலுக்கு மேல் இருக்கின்றன. 3 துணை கமிஷனர்கள் அவற்றைக் கண்காணிக்க இருக்கிறார்கள். இவர்களால் வரவு செலவு, கணக்கு அல்லது இன்ஸ்பெக்

4th March 1968]

[திரு. எம். எதிராஜா]

ஷன் போன்றவைகளை சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை. இந்த நிலைமையில், இன்னும் அதிக துணைக் கமிஷனர்களை நியமிக்க வேண்டும் இந்த கோயில்களுக்கு இருக்கும் அதிகாரம் நன்றாக சீர்திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டுமென்று அமைச்சர் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். அத்துடன் கமிஷனர் அவர்கள் பிறப்பிக்கும் உத்தரவை இருக்கிற ஈ.ஓ. உடனடியாக அமுல் செய்வதில்லை அவர்கள் அங்கிருக்கிற தர்மகர்த்தா பேச்சைக் கேட்டு ஆணையர் உத்தரவுக்கு கீழ்ப்படிவதில்லை. பல்வேறு கோயில்களில் இந்த மாதிரி நடை முறையில் இருக்கிறது. காரணம் அவர்கள் செயல்படுவதில் குறை கூறவில்லை. போதுமான அதிகாரிகள் இல்லை. 3 துணை கமிஷனர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். மேலும் இரண்டு பேர் அல்லது ஒரு அங்கத்தினரை அதிகப்படுத்தி கோயில் நிர்வாகத்தை சரிவர நடத்த வேண்டுமென்று அமைச்சர் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, இன்று நாம் பெற்றிருக்கும் உத்தமத் தலைவர் காமராஜர் அவர்கள் தனக்கென்று ஒன்றும் தேடிக்கொள்ளாதவர். அவர் சொல்லி இருக்கிறார். இந்த ஆட்சியில் ஏதாவது குறை ஏற்பட்டு, அல்லது அதிகார துஷ்பிரயோக முறையில், அராஜக முறையில் இந்த ஆட்சி போகுமென்று நினைத்து மத்திய அரசு ஜனாதிபதி ஆட்சி கொண்டுவர வேண்டுமென்று நினைத்தால், நாளை முன்னின்று போராடி தீர்த்து வைப்பேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதை இந்த அரசு நினைத்துப்பார்க்க வேண்டும். காங்கிரஸ்காரர்களாகிய நாங்கள் அவர்களுடன் சேர்ந்து உங்களுக்குத் துணையாக இருப்போம். ஆகவே, இந்த அரசு அராஜகத்தைக் கைவிட்டு ஆட்சி செய்ய வேண்டும். உங்கள் கட்சியினருக்கு மட்டும் என்று செய்வது தவறு. உங்கள் கட்சி என்று எடுத்துக் கொண்டால் இந்த ஆட்சி நிலைக்காது. ஆகவே தான் பெரும் தலைவர் சொல்லியிருக்கிறார். மகாத்மா காந்திஜிக்கு முன்னதாக சொல்லக்கூடிய அந்தத் தலைவர் சொல்லியிருக்கிறார். நாங்கள் குறுக்கிடும் என்று கவலைப்படாமல் ஆட்சி செய்யுங்கள் என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். அடுத்து 5 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் வரவேண்டுமென்று தான் சொல்லியிருக்கிறார். நியாயம், நீதி, நேர்மை தான் நிலைத்து நிற்கும். நம் ஆட்சியை 5 வருஷம் யாராக இருந்தாலும் பார்த்து பொருமைப்போம் அளவையா பயபட்டாமல் நீங்கள் ஆட்சி செய்ய வேண்டுமென்று உங்களை கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திருமதி சத்தியவாணிமுத்து : இதே தலைவர் பெருமதிப்பிற்குரிய காமராஜர் அவர்கள்தான் ராணுவத்தைக் கொண்டு வந்து இந்த ஆட்சியை ஒழித்துக் கட்டுவேன் என்று பேசியிருக்கிறார்கள். கனம் உறுப்பினருக்கு அது நினைவு இருக்குமென்று கருதுகிறேன். அப்படி ராணுவத்தைக் கொண்டுவந்து ஒழித்துவிடுவேன் என்று சொல்லியது எண்மையா, எங்களுக்குத் துணை நிற்பதாகச் சொல்லியது உண்மையா என்று தெரியவில்லை.

திரு. கே. ராஜாராம் : தலைவர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் இவ்வாறு சொல்வதற்காக நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். அம்மாதிரி தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் எதுவும் பேசவில்லை. பத்திரிகையில் வந்ததை யெல்லாம் நாம் எடுத்துக் கொண்டு பேச முடியாது. அமைச்சர் அம்மையார் அவர்கள் பேசியதாக எவ்வளவோ பத்திரிகையில் வருகின்றன. அவற்றை அப்படியே எடுத்துக் கொள்ள முடியுமா? தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் கூறியதாக வந்த செய்தி தவறானது என்று அவர்களே மறுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது அதை அமைச்சர் பேசுவது சரியல்ல. வேறு சாதாரண உறுப்பினர் பேசினாலும் பரவாயில்லை பொறுப்புள்ள அமைச்சர் இம்மாதிரி பேசுவதுதான் வருந்தத் தக்கதாகும். இந்த எண்ணத்தை இனிமேலாவது விட்டுவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திருமதி சத்தியவாணிமுத்து : கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் பேசியதும் பத்திரிகையில் வந்த செய்திதான். பத்திரிகையில் வந்ததை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்றால் அவர்கள் அப்படி கூறவில்லை என்றால் அதை ஏற்று நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

5-10
p.m.

[4th March 1968]

திரு எம். எத்திராஜலு : இந்த ஆட்சி பொறுப்பேற்றதும் காங்கிரஸ் காரர்களைக் கூட்டி வைத்து காமராஜ் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்த ஆட்சிக்கு பக்க பலமாக நீங்கள் இருக்க வேண்டும். ஐந்தாண்டுகளுக்கு அவர்களுக்கு துணை நிற்கவேண்டும் என்று கட்சிக் கூட்டத்தில் அவர்கள் சொல்லியதை நான் இங்கே சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

*** திருமதி டி. எல். திருபுரசந்தரி :** தலைவர் அவர்களே, இந்த பட்ஜெட்டைப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மக்களுக்கு கல்வி எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியம் சுகாதாரம், உலக மக்கள் தொகை அதிகமாகி இருப்பதால் பெரிய பெரிய ஆஸ்பத்திரிகளில் கூட இடம் இல்லாமல் நோயாளிகள் கீழேயும், தாழ்வாரத்திலும் நடைபாதையிலும் படுத்தக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல படுக்கை வசதிகளைத் தமிழக அரசாங்கம் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நெருக்கடியைக் குறைப்பதற்கு வருகிற ஆண்டிலாவது வட சென்னையிலே ஒரு பெரிய ஆஸ்பத்திரியைக் கட்டவேண்டும். அது மட்டுமல்ல. நோயாளிகள் இடமில்லாமல் வராண்டாவிலும் வெளியிலும் படுக்க வைக்கப்படாமல் தக்க பராமரிப்புகளுக்கு அரசாங்கம் வகை செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து, பொதுவாக பெண்கள்தான் எந்த விதமான சர்ச்சைக்கும் போகாமல் நல்ல முறையில் கல்லூரிகளில் படித்து வருகிறார்கள். நன்றாகப் படிக்கக்கூடிய அவர்கள் மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்க வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆண்களைவிட நன்றாகப் படித்து ஏ-கிளாஸ், பி-கிளாஸ் என்று நல்ல மார்க்குகள் வாங்கியுள்ள பெண்களுக்கு மருத்துவக் கல்லூரியில் இடம் கிடைப்பதில்லை. ஆகையால் பெண்களுக்கு என்று தனியான மருத்துவக் கல்லூரியை வருகிற ஆண்டிலாவது இந்த அரசாங்கம் திறக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றொரு முக்கியமான விஷயம் இந்த பேருந்து நிலையங்கள் பற்றியது. பேருந்து நிலையங்களை எடுத்துக் கொண்டால், அதைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. சரியான முறையில் அவை இல்லை. அந்தக் காலத்தில் சேர், சோழர், பாண்டியர் என்று அரசர்கள் ஆண்ட போது மக்களின் சபிட்சத்தைக் கண்காணிப்பதற்காக இரவில் மாறுவேடம் போட்டுக் கொண்டு, அமைச்சர்களும் அரசர்களும் ஊர் காவல் போவார்கள் என்று சொல்வார்கள். அதுபோல நம் அமைச்சர்கள் சென்று பார்த்தால் இந்த பஸ்களுக்காக மக்கள் பரும கஷ்டத்தை அவர்கள் நன்றாகப் பார்க்க முடியும். நாங்கள் அடிக்கடி பஸ்வீல் செல்லக் கூடியவர்கள். ஒரு நாள் பஸ்வீலில் ஒரு பெரியவர் ஏறிக்கொண்டிருந்தபோது கண்டக்டர் விசில் அடித்தார். பஸ் கிளம்பிவிட்டது. அதனால் அந்தப் பெரியவர் பாவம் கீழே விழுந்து கொஞ்ச தூரம் வரை உருண்டு வந்தார். ஆனால் பஸ் நிற்காமல் போய்விட்டது. அதே போல் பின்னகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வரும் பெண்கள் ஏறும்போதும் அதைப் பார்க்காமல் விசில் அடித்துவிடுகிறார்கள். கீழே விழுந்தாலும் அதைக் கண்டுகொள்ளாமல் போய்விடுகிறார்கள் கண்டக்டர்களும், டிரைவர்களும். அதை கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பஸ்களில் நிறைய பேர்கள் டிக்கெட் வாங்காமலே செல்கிறார்கள். டிக்கெட் வாங்கியாகி விட்டதா என்று கண்டக்டர் கேட்கும்போது தலையை ஆட்டிவிடுகிறார்கள். அவர்களும் டிக்கெட்டைக் காட்டு என்று கேட்பதில்லை. பேசாமல் இருக்கிறார்கள். பாஸ் வாங்கியவர்களாக இருந்தாலும் அதைக் கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் பஸ்வீலில் நஷ்டம் வராமல் இருக்கும். தின்பபடி பத்து, பதினைந்து பேராவது குறைந்தது அப்படி டிக்கெட் இல்லாமல் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்துடன் பஸ்கள் நிற்குமிடம் என்று இருக்கிற இடங்களில் பஸ்கள் நிற்பதில்லை. ஒரு பஸ் நின்றால் அதன் பின்னால் அடுத்த பஸ் நிற்கும்போது வருகிற பஸ் அந்த பஸ்ஸுக்கும் பின்னால் நின்றுவிடுகிறது. ஜனங்கள் ஸ்டாண்டி

4th March 1968]

[திருமதி டி. எல். திருபுரசுந்தரி]

லிருந்து ஓடிப்போய் ஏறுவதற்குள் அதை கிளப்பிக் கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். இது சகஜமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதையும் நம் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். யாராவது புதிதாக வயதானவர் வந்து டிரைவரையோ கண்டக்டரையோ பார்த்து 35-வது நம்பர் பஸ் எங்கே யிருக்கிறது என்று கேட்டால், போர்டு போட்டிருக்கும், போய் பார்த்துக் கொள் என்று மரியாதையே இல்லாமல் பழகுகிறார்கள். எல்லோரும் அப்படி என்று சொல்லவில்லை. சில நல்லவர்கள் இருக்கிறார்கள். தனியார்துறையில் ஓடுகிற பஸ்ஸில் அப்படி நடப்பதில்லை. ஜனங்கள் நிற்குமிடங்களில் கூப்பிட்டு ஏற்றிக்கொண்டு செல்கிறார்கள். அதையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

அடுத்ததாக, தனிப்பட்டவர்கள் அனாதைகள் இல்லம் வைத்து நடத்துகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு பிள்ளைக்கு ரூ. 10 என்று அரசாங்கம் கொடுக்கிறது. இப்போது விலைவாசிகள் ஏறி இருக்கும் நிலையில் அந்த ரூ. 10 போதுமா என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு பிள்ளைக்கு பத்து ரூபாய் என்று கொடுப்பதை தயவுசெய்து அமைச்சர் அவர்கள் அதிகப் படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் என் சிற்றுவாரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

VICE-CHAIRMAN (THIRU A. R. DAMODARAN) : The House ⁵⁻³⁹
will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow. p.m.

The House then adjourned.

